

DE VOLKSUNIE

ORGAAN VAN DE VOLKSUNIE, VLAAMS NATIONALE PARTIJ

Sekretariaat blad : Karthuizersstraat 58, Brussel

HONGARIJE EN EGYPTE

De toestand in Hongarije blijft, na het gewelddadig en bloedig ingrijpen der Russen, nog steeds wanordelijk en onoverzichtelijk. Voor zover wij ons een idee kunnen vormen van de toestand (want alle betrekkingen met het ongelukkig land zijn afgesneden) is het zo mogelijk nog duidelijker geworden dat hier gans een volk in opstand gekomen is, dat het volksnationalisme hier de drijvende kracht geweest is. Want ook nadat de actieve weerstand in bloed gesmoord werd, blijft de passieve weerstand voortduren. Alle ellende ten spijt. De door de Russen aangestelde regering heeft niet het minste gezag in het land en aan hare oproepen en bevelen wordt geen gevolg gegeven. Vooral deze eensgezinde passieve weerstand van gans een volk is iets merkwaardigs. Over gans de wereld is het tot een explosie van sympathiebetuigingen voor het Hongaarse volk gekomen. Doch men staat machteloos toe te kijken en in de Uno wordt er gepraat en nog gepraat ten einde ondertussen de Russen de tijd te laten om in Hongarije « de orde te herstellen » op hun manier. Men is overtuigd dat men slechts de keuze heeft tussen deze lamentabele politiek en een derde wereldoorlog. Wij moeten de moed hebben de waarheid te zeggen : de westerlijke geallieerden hebben het zó gewild. Zij hebben niet alleen Hongarije, maar veel meer, in koelen bloede overgeleverd aan de Sovjets te Yalta en te Potsdam. Toen iemand Churchill attent maakte op de tragische gevolgen van deze politiek voor de betrokken volken was zijn enige reactie : zikt gij soms van plan in een van die landen te gaan wonen na de oorlog ? Ik niet. Men zal moeilijker een krasser staaltje van het Britse egoïsme kunnen vinden.

Gans de wereld lijdt nog steeds onder de gevolgen van de misdadige politiek van het « conditionnal surrender ». Het is ingeval de eigen politiek in het verleden dat men thans de Hongaren niet kan ter hulp komen : men heeft ze verkocht, uitgeleverd aan de Russen in 1945.

Dat is de harde waarheid waarover iedereen zwijgt.

Ondertussen zou het ons genoeg doen indien men de Hongaarse gezant in ons land, die het nodig vond op de Russische Ambassade de receptie te gaan bijwonen op een ogenblik toen zijn landgenoten door de Russen vermoord werden te Boedapest en elders, aan het verstand zou brengen dat hij hier niet langer gewenst is. Er is trouwens geen aanleiding toe om de handlangers van Moskou te Boedapest, die beulen van hun eigen volk de eer aan te doen van ze te erkennen.

★

Terwijl vrijwel iedereen akkoord gaat om de inmenging van de U.S.S.R. in de Hongaarse opstand in scherpe bewoordingen aan te klagen en te veroordelen, is men veel minder eensgezind om het optreden van Israël, Frankrijk en Engeland in Egypte te veroordelen.

Eens te meer is gebleken hoezeer België een provincie van Frankrijk is, hoezeer onze staatslieden de knechten zijn van Frankrijk en hoezeer onze pers de gebeurtenissen ziet door een Franse bril. De verdedigers van deze landen zijn talrijk in ons land, en dit in alle partijen. Dat de C.V.P. weer eens hopeloos verdeeld is over deze kwestie zal niemand bijzonder verwonderen.

Dat de Londonieter staatsminister De Schrijver, een der triestigste heerschers die er in Vlaanderen rondlopen, op de eerste rang staat onder de verdedigers van de agressie op Egypte past best met zijn hypocriete houding.

De argumenten die deze heerschers inroepen deugen niet en zij moeten het zelf wel weten. Het is vulgair bedrog het

voor te stellen alsof Israël, dodelijk bedreigd door zijn Arabische geburen, uit zelfbehoud tot een preventieve oorlog moest overgaan. De gebeurtenissen hebben niet alleen bewezen, wat iedereen reeds wist, dat de militaire macht van Israël veel groter is dan deze van zijn Arabische buurstaten en er dus geen sprake was van ernstige bedreiging, maar de aanval van Israël op Egypte is op voorhand in mekaar gestoken geweest in verstandhouding met Frankrijk en Engeland om deze landen een voorwendsel aan de hand te doen om Egypte binnen te vallen. Het is niet waar dat Frankrijk en Engeland, na de onverwachte aanval van Israël, ingegrepen hebben om het Suezkanaal te beschermen en erger te voorkomen. Want reeds maanden op voorhand was gans deze actie op touw gezet en had men het geschikte tijdstip berekend : de troepen waren reeds samengetrokken op Cyprus en men wachtte op de presidentsverkiezingen in Amerika, omdat op dat ogenblik de V.S.A. min of meer stuurloos en verlamd zouden zijn. Daarnaast spoorde men op het feit dat Rusland af te rekenen had met grote moeilijkheden in Polen en Hongarije.

leden. De resultaten zijn rampspoedig en dit voor gans West-Europa. Wij dragen er mede de gevolgen van. In plaats van te kletsen over Europese solidariteit en gemeenzaam te dragen beproevingen, zouden wij beter Frankrijk en Engeland aansprakelijk stellen en schadevergoeding eisen. Waaron moeten wij weer eens mede de gevolgen dragen van de dwaasheden die zij begaan hebben zonder ons zelfs maar te kennen ? Onze houding, is veel te zwak tegenover deze twee landen. Want wat gebeurd is is zeer erg omdat het bewijst hoe gevaarlijk het is militaire bondgenootschappen te sluiten met deze staten, die ons zouden meeleuren in de gevaarlijkste avonturen ter verdediging van hun belangen.

Hiermee is weer eens de ijdelheid bewezen van alle gezwam over Europees denken, enz... De grote staten denken uitsluitend staatsnationalistisch en kennen alleen hun eigen belang. Voor de kleine volken is dit gevaarlijk. Daarom moeten zij steeds nuchter blijven ten overstaan van alle leuzen en propaganda. Een waarachtige Europese geest is nog ver te zoeken. Zoals de welbegrepen naastenliefde begint bij zich

HET BESLUIT VAN HET B. S. P. KONGRES Onze partij zal aan het bewind blijven tot 1958...!

Het is een weloverwogen agressie geweest ter verdediging van Franse en Engelse kapitalistische belangen, volkomen in strijd met het internationaal recht en de internationale moraal. Het is daarbij onzin het voor te stellen alsof men alleen maar tegen de diktator Nasser wilde vechten, maar niet tegen het Egyptische volk. Vooreerst vergeet men dan dat men aanvankelijk beweerd heeft alleen maar tussen te komen om de strijdenden te scheiden en het kanaal te beschermen (ondertussen stredden Franse piloten aan de zijde van de Israëliërs !), maar vervolgens moet men toch wel inzien dat dit onderscheid tussen Nasser en het Egyptisch volk larie is : het slachtoffer is wel degelijk het Egyptisch volk. De woede tegen Nasser vindt zijn oorsprong in het feit dat Nasser, met de steun van zijn volk, een einde heeft willen stellen aan de uitbuiting van zijn land door Engeland en Frankrijk. Of Nasser nu sympathiek is of niet doet niets ter zake.

Engeland en Frankrijk hebben een zeer zware fout begaan. Niet alleen hebben zij zich schuldig gemaakt aan gewapende agressie en schending van het internationaal recht, waardoor zij zich zelf en gans het Westen op moreel plan een erge slag hebben toegebracht des te erger daar dit juist samenviel met de gebeurtenissen in Hongarije, maar hun politiek was misdadig dwaas en heeft volledig schipbreuk ge-

zelf, moet ook ieder volk in de eerste plaats bedacht zijn op het welzijn en de toekomst van de eigen geaenschap.

De internationale gebeurtenissen zijn de laatste tijd allesbehalve opbeurend geweest. Wanneer we dan toch naar een paar lichtpuntjes zoeken dan de volgende : het is gelukkig gebleken dat de twee grootste wereldstaten zich bewust zijn van de juiste betekenis van een nieuwe oorlog waarin zij hun nieuwste wapens zouden aanwenden, zij schrikken er allebei voor terug. Daarom mogen wij aannemen dat de vrede slechts zal gestoord worden op bepaalde punten en met aanwending van beperkte middelen. De grote oorlog komt niet. Dat is reeds een grote geruststelling. Vervolgens is daar het feit met mogelijk verstrekkende gevolgen van de flagrante mislukking der kommunistische politiek in het

(lees door blz. 3)

Wij weten nog niet wat deze dekretten ons zullen geven, of zij ons zullen kunnen bevredigen, maar het zal dan toch iets zijn.

Ondertussen wordt het hoog tijd, dat de Vlamingen hun mandatarissen zouden leren beoordelen niet naar hun woorden, naar hun Vlaamse geloofsbelijdenissen, maar naar hun DADEN.

MINISTER DEQUAE EN RECHTER GROOTAERT

Het artikel van Ir. Jan De Bondt in ons nummer van 2 Oktober ll. over de rol gespeeld door minister Dequae in de zaak van rechter Grootaert, heeft enige beroering verwekt.

Weliswaar heeft de « weldenkende » pers gezwegen als vermoord, maar vele lezers hebben ons hun verbazing over deze feiten medegedeeld.

Ir. De Bondt heeft niet geschreven dat minister Dequae rechter Grootaert verbod zou opgelegd hebben nog vonnissen in het Nederlands te vellen, maar wel dat hij hem een verwittiging liet betekenen « die er op neerkomt ». Wij willen ook niet beweren dat minister Dequae aldus gehandeld heeft met opzet en dat hij de juiste draagwijdte begrepen heeft van de verwittiging door hem, op voorstel van zijn vlaamsvrijdige administratie, ondertekend. Maar er is een lichtzinnigheid die even erg is als kwaadwilligheid.

De juiste betekenis en draagwijdte van deze verwittiging wordt voldoende in het licht gesteld door het feit dat zij gegeven wordt nadat rechter Grootaert zijn eerste Nederlandse vonnis geveld had en door de omstandigheid dat deze verwittiging ingeroepen werd, nadat hij zijn tweede Nederlandse vonnis geveld had, om zijn afzetting te vragen. De vage bewoordingen van deze verwittiging zijn geen verzachtende omstandigheid, integendeel. Minister Dequae moest weten dat rechter Grootaert omwille van zijn Nederlands vonnis gezocht en vervolgd zou worden door de vlaamshatende kaste in Kongo en in zijn eigen departement. In plaats van deze moedige Vlaamse rechter te beschermen en te verdedigen, in plaats van minstens voorzichtig te zijn en aanklachten ernstig te onderzoeken heeft hij er de voorkeur aan gegeven blindelings de machthebbers in Kongo en zijn administratie te volgen zonder zelfs de belanghebbende te horen. Daarom is hij schuldig, want hij is als Vlaamse minister te kort geschoten. Niet alleen trouwens in het geval Grootaert, maar vooral doordat hij de dekretten over het taalgebruik in Kongo niet uitgevaardigd heeft. Indien deze dekretten er geweest waren had rechter Grootaert niet « onbeleeft » en « opstandig » moeten zijn. Maar zo min als zijn voorgangers aan koloniëen, de « Vlaamse » ministers Rubbens, De Vleeschouwer, De Bruyne heeft Dequae op vier jaar ministerschap de tijd gevonden (of de moed) om deze dekretten uit te vaardigen. Hiervoor zijn er geen verontschuldigungen : dit was elementaire Vlaamse plicht. Wanneer er machten waren achter de schermen die het hem verboden, dan moest hij aan het Vlaamse volk de dienst bewijzen deze machten openlijk aan de kaak te stellen. Hij heeft echter zijn ministerportefeuille verkozen. Dat is de tragedie van de Vlaamse ministers in het unitaire België : zij mogen maar knechten zijn.

Is het niet diep beschamend voor al die Vlaamse ministers en voor de C. V. P. dat wij nu uiteindelijk taaldekretten zullen krijgen van een linkse, Waalse federalist, minister Buisseret ? Schande !

Naar we lazen heeft de man die zich graag met humanistische veren tooit maar waarvan de huid bedekt is met barbaarse uitslag verklaard dat het vraagstuk van de repressie thans met krachtigheid zal aangepakt worden. De afkeer voor hem zal met de dag groeien en met de dag zal zijn onvermogen potsierlijker worden. Niets is immers zo walgelijk als zich met hoogstaande beginselen te tooien maar achter dat masker zijn karakterloosheid verbergen. Want is het iets anders als barbaars cinisme dan de ongeveer 400 veroordeelden, die er nog zitten met de beate glimlach te veroordelen tot de vergeetput terwijl men zich zelf de meest verrijnde komfort aanmatigt.

Deze cinieker of sadist - beide namen zijn van toepassing — leert ons tevens zien hoe uitgehold het begrip humanisme is. Het links humanisme heeft werkelijk geen inhoud meer. Want in de linkse kringen geldt deze «minister» voor een voorbeeld van humanisme.

Sinds drie maanden geen onvrijheidsstelling meer! Dr. Elias, hoewel niemand zich nog tegen zijn invrijheidstelling verzet, wordt door hem en door hem alleen tot kreperen gedwongen. Wat betekent humanisme en wat betekent sadisme?

Dequae in zijn hemd

Juist 48 jaar geleden werd er in de Kamers een wet aangenomen om de tweetaligheid in Kongo door te zetten. De dekretten om de modaliteiten te regelen moesten binnen een termijn van vijf jaar door de minister getroffen worden.

Het Ministerie van Koloniën was sindsdien haast ononderbroken in handen van de Katholieke partij. Enkele jaren vóór de oorlog nog was het de «grote flamingant» Rubbens. Na hem kwamen de Vlaamsgezinde professoren. De Vleeschauwer en De Bruyne. Het laatst van al kwam de «betrouwbare» flamingant Dequae.

Gedurende zijn vier jaar ministerschap heeft deze Vlaamsgezinde Standaardheld evenmin als zijn voorgangers tijd gevonden om de dekretten uit te vaardigen. Wat niet belet dat dit heerschap, thans minister af, opnieuw vist achter de simpatie van de onbeleerbare en onnozele flaminganten. Thans is er een kans dat een — trouwens zeer beperkte — tweetaligheid in Kongo doorgevoerd zal worden. Door wie? Door een Wallingant! Buissereet, een Waals federalist! Zo het er door komt kan het Vlaams-Waals kollege voor federalisme een nieuwe pluim op zijn hoed steken.

Hoe Dequae ondertussen nog ergens het woord durft voeren voor Vlaamsgezinden zonder in zijn onderhemd gezet te worden pleit eens te meer voor de politieke onbenulligheid van de Vlamingen! Meer dan honderd jaar spelen de grote partijen het spelletje van «flaminganten» op hun lijsten en in de ministeries. Telkens weer laten de ontelbare Vlaamsgezinde knullen zich vangen.

De Oxford ezel

De C. V. P.-politiekers kunnen toch nu eens geen gelegenheid laten voorbijgaan zonder een fatsoenlijk mens te ergeren. Ter gelegenheid van de gebeurtenissen in Hongarije, die toch in de grond niets anders zijn dan een triomf van de Volksnationalistische idee, idee die alleen door de Volksunie gehuldigd wordt en die door de C. V. Pers, Liberalen en Socialisten bestreden wordt, hebben ze voor hun vergaderingen De Schrijver opnieuw op het voorplan ge-

PEPERNOTEN

bracht. Geen wonder dan ook dat zowel te Antwerpen als te Gent de boel opstellen gezet werd door de jongeren die niet meer bereid zijn alles te slikken. De Schrijver is immers het individu dat te Londen de beruchte en misdadige repressiewetgeving opstelde, waaronder tienduizenden gezinnen uiteengerukt en geruïneerd werden. Ook de Oostfronters werden niet gespaard en velen kregen hier de dood met de kogel. Geen wonder dan ook dat sommige van die jongens het ongehoord vonden dat juist De Schrijver nu over de misdaad van de Russen moest spreken. Hij, de man van de Sovjet-repressie en grote verantwoordelijke voor het fusilieren van Oostfronters!

De Standaard die zich wil opwerpen als verdediger van de incivieken laat dan nog geen gelegenheid voorbijgaan om die rekel op te hemelen! De vent studeerde immers een paar jaar te Oxford en is dus een genie. Welnu dat genie probeerde op de jongste vergadering van de C. V. P. partijraad de Engelse aanval op Egypte goed te praten. De Standaard noemt dat dan een «magistrale» rede. Zou die C.V.P.-krant niet wat meer fijngevoeligheid aan de dag leggen, zij die toch ook schrijft overtuigd te zijn dat de repressie een ramp was voor het christelijk Vlaanderen? En zou ze de hoofdverantwoordelijke van die repressie, het «Oxfordgenie» niet beter omdopen tot een magistrale Oxfordezel?

De Kwajongens van de «Volksgezint»

Ter gelegenheid van de interpellatie van ons kamerlid Wagemans, vond de parlementaire kronieker van de Volksgezint het goed te spreken van de heer Wagemans, die voorzitter, sekretaris, volksvertegenwoordiger en lid van de Volksunie was! De heer Wagemans is noch voorzitter noch sekretaris van de Volksunie, is zelfs geen lid van het dagelijks bestuur. We hebben nog wel wat meer mensen in de Volksunie, Volksgezint. Daarbij is uw hoofdredakteur ook ondervoorzitter van de partij. Zoudt ge niet beter wat op hem schimpen? Hij verdient het trouwens.

Wat overigens uw spotten met een kleine partij betreft, denkt aan uw ontstaan, mijn heren. Gij hebt 20 jaar gesukkeld eer ge vaste voet kreeg. Nu voor die baanbrekers van toen hebben we nog eerbied. Zij wisten nog wat een ideaal was en streden nog voor de arbeiders. Gij hebt geen idee meer wat idealisme is, profiteert schaamteloos van het werk van uw voorgangers en offert verder de belangen van onze Vlaamse arbeiders op om uw Waalse bazen, waarvoor gij kruipt, ter wille te zijn.

Ge moet maar durven

Tijdens zijn interpellatie over Marcinelle verweet oud-eerste-minister Eyskens Van Acker niets te hebben gedaan om het vraagstuk van de mobiliteit op te lossen. Alsof de mobiliteit ooit Gaston zijn koude kleren geraakt had toen hij eerste minister was! De C. V. P. zowel als de socialisten mogen zwijgen, zij zijn als vermoord, over deze wraakroepende toestanden waarvoor zij door hun erfdienstbaarheid aan het Brussels-Waals groot-kapitaal «de» verantwoordelijken zijn. Waarom roept het A. C. V. geen staking uit om nieuwe industrieën af te dwingen? In Engeland, in Nederland en overal ter wereld sticht men thans industrie daar waar werkkrachten aanwezig zijn. Alleen in België mag dit niet

omdat de werkkrachten in Vlaanderen wonen. En Eyskens heeft het vertikt ooit iets voor deze sukkelaars te doen. Overigens is die kamergeleerde met meer dan een half miljoen inkomen per jaar buitengewoon sociaal... met de tong.

De «Standaard» kiesdraver

De C. V. P.-krant De Standaard is iets enigs. Ze moet bekennen dat de C. V. P. gedurende haar vier jaar homogene bestuur op Vlaams gebied niets, maar totaal niets verwezenlijkt heeft. Zij schrijft eveneens herhaaldelijk dat ze twijfelt (feitelijk is ze ervan overtuigd!) dat een gebeurlijk zelfde eksperiment even weinig voor Vlaanderen zal opleveren als het eerste. En toch begint die zogezegde Vlaamsgezinde krant thans al kiesdraver te spelen. Bewust en gewild bedriegt ze ons. Zij kent de geschiedenis van de Vlaamse Beweging even goed als wij. (Wij publiceren ze trouwens voor onze lezers eens te meer onder de rubriek «Lessen uit het verleden»).

De Standaard weet dat het steeds de Vlaams-nationalisten geweest zijn die de Vlaamse verwezenlijkingen afgedwongen hebben. Zij weet dat ook thans niets zonder hen mogelijk is. Zij weet dat het in vier arrondissementen voor de Volksunie maar op een 5.000 stemmen steekt om vier zetels bij te winnen, ten koste van de linksen overigens. Een aanwinst van een 30.000 stemmen bij de 114.000 die we hadden, dus een aangroei van 4%, cijfer dat we nu hebben, tot 5% in Vlaanderen zou ons kans geven op 6 kamer- en 2 senatorszetels, afgezien van de mogelijkheden in de provincieraden. Zou het geen weldaad zijn voor Vlaanderen de Volks-

unie op de wip te zien, daar zij met de C. V. P. de meerderheid zou hebben? Wat zouden we voor Vlaanderen niet kunnen eisen?

Toch zal De Standaard niet nalaten zo objekief te zijn alles over onze werking te verzwijgen en de C. V. P., stevig in handen van de vijanden van Vlaanderen, op belachelijke wijze op te hemelen.

Bewust en gewild saboteert ze de Vlaamse belangen. Ze is naar het woord van E. H. Cyriel Verschaeve een uitstekend middel om te kotsen. Verschaeve had dit trouwens beter niet gezegd want zelfs posthuum vervolgen ze hem nog. Vele organisatoren van Verschaeve-herdenkingen zullen het al ervaren hebben. Als het ook maar enigszins kon, geen woord over hem. De heren worden niet graag ontmaskerd!

De twee Gentlemen

Eyskens en De Schrijver, wier grootste droom het is opnieuw met de socialisten te mogen regeren, waren op hun teen getrapt omdat de socialisten in hun kranten geschreven hadden dat hun doel was de C. V. P. ook na volgende verkiezingen uit de regering te houden. Wat een slag voor de aspirant-ministers!

Beiden waren dan ook niet zo lamendig als gewoonlijk in het parlement. He-las echter konden ze het nog geen dag volhouden. Na het parlementair debat waren ze zich reeds aan het verontschuldigen in de wandelgangen tegenover de socialisten! De Volksgezint haalt dat natuurlijk triomfantelijk aan. Ja wat wilt ge? Knullen blijven knullen. En onze christelijke bevolking kan met die kerels ondertussen niet anders dan elke politieke slag verliezen!

---ABONNEER NU---
OP DE VOLKSUNIE

geeft het goede voorbeeld

Daar waar de meeste parlementsleden zeer wijselijk geen gebruik hebben gemaakt van hun vergunning om 's zondags te rijden heeft de patriotard bij uitstek, senator Vreven er niet tegen opgezien van zondag 25 dezer met een kliek van zijn liberale en franskiljonse vriendjes van St-Truiden op jacht te gaan.

's Avonds bracht hij al zijn genodigden naar huis. Zelfs bij zijn liberale kiezers, die moesten te voet gaan en niet mee op jacht konden, is er een storm van verontwaardiging opgegaan.

Doe nog maar van die stomiteiten, meneer de senator, hoe meer hoe liever. Ge zult het ondervinden aan het aantal van uw voorkeurstemmen.

Potsierlijke bluf

In haar verslag over het socialistisch kongres bloklettert de Volksgezint dat de regering twee jaar schitterende prestaties op haar aktief heeft! We zoeken vruchteloos na haar lamentable houding in verband met Marcinelle en Hongarije naar deze fenomenale prestaties.

Het staat de socialisten vrij deze regering nog een jaar te rekken. Wij wensen het zelfs. Thans reeds heeft de regering alle krediet verloren. Voor de volgende maanden stapelen de moeilijkheden zich op. Haar prijzenslag ligt nu reeds in het water. Ondanks het gewauwel van de Volksgezint zullen alle redelijke mensen inzien dat de linksen evenmin als de C. V. P. in staat zijn het land degelijk te besturen. Grondige vernieuwing zal meer en meer noodzakelijk blijken. Wij staan niet meer alleen met onze mening.

Spaak en de benzine

Door de stomiteit van Spaak te weigeren de aanval van Frankrijk en Engeland op Egypte af te keuren - ze hadden ons trouwens vooraf niet eens onze mening gevraagd over hun plannen! — krijgen wij thans evenmin als beide voornoemde landen voorlopig benzine uit Amerika. De Verenigde Staten willen de Arabische landen niet ontsprengen door ons dadelijk te helpen!

Anderzijds heeft Duitsland wel voldoende voorraad aan benzine, België niet. Regeren betekent vooruitzien. Nu hebben de socialisten wel «vooruitziende vrouwen» maar geen vooruitziende ministers. En «de grote man» Spaak schijnt thans aan velen, na zijn dwaasheid in de U.N.O. en na zijn ellendig geslirt met de Russen bij zijn jongste bezoek aan hun land, een «grote onnozelaar». En het is niet alleen schijn!

C.V.P. en Kommunisten

De C.V.P. verwijt thans aan de socialisten dat ze vaak samen gewerkt heeft of nog samenwerkt met de kommunisten. Zij de C.V.P. heeft daar altijd tegen ge-waarschuwd!

Behalve dan enkele jaren terug toen ze naast de kommunisten Lalmand en de beruchte Demany in de regering zetelden! Dat in de tijd toen ze de bevelen van de kommunisten volgden en mede een typisch Bolsjevistische repressie hielpen uitvoeren. Het verschil tussen de repressie na de jongste oorlog in België en thans in Hongarije is inderdaad niet groot. Beide droegen en dragen het merk Stalin. En de C.V.P. was toen zo Stalinistisch als de kommunisten, wat lichamelijke en zedelijke pijniging, plunderen, moorden en fusilieren betreft. De heren Moreau de Melen en Struye lieten de eksekutiepelen lustig knallen!

Daarom is hun komedie thans zo mis-selijk.

Katolieken en Linksen samen ?

Te Heverlee werd onder de auspiciën van Universitas (Katholieke Aktiegroepering der Leuvense studenten) en onder voorzitterschap van de Leuvense professor De Meyer een studieweekend gehouden waarop vrijzinnige socialistenvoetgenodigd waren om gezamenlijk de mogelijkheid te onderzoeken van een samengaan van linksen en katolieken op Vlaams gebied. Voor ons niet gelaten. In onze rangen strijden ook vrijzinnigen (maar geen socialisten!) en wij horen graag door mensen van de Katholieke Aktie verkondigen dat de Vlaamse strijd inderdaad geen monopolie is van de katolieken. Er werden daar trouwens, vooral door de heer Michiel Vandekerckhove, uitstekende dingen verteld. Die wij graag onderschrijven. Naast dwaze praat die wij niet voor onze rekening zouden willen nemen. Het zal bvb. niemand verwonderen dat de uiteenzetting van de socialist L. Magits pijnlijk zwak was. Ten overstaan van de onmogelijkheid een half-dozijn namen te noemen van socialisten die in de Vlaamse strijd een verdienstelijke rol gespeeld hebben annexeerde hij zonder blikken of blozen nationalist als René

de Clercq en Lodewijk de Raet! Hij zag zich verplicht toe te geven dat de socialisten geen eigen theoretische opvatting over het Vlaamse probleem als nationaal probleem hebben en ook geen Vlaams programma. Wat eenvoudig bevestigd dat zij zich nooit ernstig bekommerd hebben om de Vlaamse problemen. Welke de «ultra-nationalistische oplossingen» zijn waartegen hij meende te moeten waarschuwen in verband met Brussel en de taalgrens zouden wij graag vernemen. Of is dit reeds een verwittiging dat de Vlamingen van zijn partijgenoot Vermeulen niet te veel moeten verwachten! Wij koesteren geen illuzies... Scrutator in «De Standaard» zoekt de beweegredenen tot dit initiatief in het scepticisme van de jongeren tegenover de unitaire partijformule waarin het conservatieve en anti-vlaamse element de doorslag blijft geven. «De herinnering aan de homogene C.V.P.-regering met haar immobilisme op elk front, vervolgt hen als een nachtmerrie» schrijft hij. Daarom zoeken zij een uitweg uit de impasse... Het is onze stellige overtuiging dat deze jongeren echter op een nieuw dwaalspoor zijn wanneer zij werkelijk iets verwachten van de linkse Vlamingen! Deze linksen zijn voor 95 % fanatieke partijmensen die slaafs onderworpen aan de partijtucht slechts één zaak kennen: het partijbelang. Nooit of nimmer zullen zij er toe te bewegen zijn het partijbelang op te offeren aan het Vlaams belang. In hun partij zelf hangen zij af van de oppermachtige Waals-Brusselse vleugel. Hoeveel socialisten in Vlaanderen zouden er overigens zijn die werkelijk, diep overtuigend vlaamsgezind zijn en bereid zijn voor hun overtuiging te vechten? Men spreke ons niet van die bende zgn. socialistische intellectuelen in Vlaanderen die noch socialistisch noch intellectueel zijn maar schaamteloze kumulaards en profiteurs, platte materialisten zonder overtuiging. Deze bende voorspelt niets goeds voor de socialistische partij in Vlaanderen!

De diktatuur van de partijbonzen is zowel in de B.S.P. als in de C.V.P. zo groot dat niemand er tegen in opstand durft komen. Voor deze unitaire partijen zijn de Vlaamse problemen hinderlijke problemen omdat zij aanleiding geven tot innerlijke tegenstellingen, twisten en moeilijkheden in de schoot van de partijen. De partijbonzen gaan daarom deze problemen stelselmatig uit de weg. Des te meer daar zij er niets

voor voelen. Wanneer de partij in de oppositie is wordt wel geduld dat een paar mandatarissen in eigen naam en voor eigen rekening wat onschuldige propaganda maken bij de vlaamsgezinden... dat kan geen kwaad en het brengt allicht wat stemmen bij.

Van de linksen is niets te verwachten op Vlaams gebied. Daarom zou het o.i. heel wat doeltreffender zijn de grenzeloze aanmatiging van deze linksen in Vlaanderen aan de kaak te stellen in plaats van met hen te verbroederen. De heer Neyrinck vestigde er zeer gepast de aandacht op dat de vier opzieners van de volksbibliotheken in Vlaanderen alle vier vrijzinnige-linksen zijn, dat de Vlaamse nieuwsdienst van het N.I.R. in linkse handen is, dat de linkse kunstenaars een overdreven steun genieten van staatszijde. Wij zouden er willen aan toe voegen dat onze Vlaamse Universiteit te Gent stelselmatig overgeleverd wordt aan de Loge, dat het staatsonderwijs in Vlaanderen volgepropt wordt met linksen, dat de liberale gouverneur in Oost-Vlaanderen en de vrijzinnige procureur-generaal te Gent op hun plaats niet zijn. Tegen deze toestanden willen wij protesteren. Niet omdat wij de vrijzinnigen willen uitsluiten uit onze volksgemeenschap, ver van daar. Maar omdat het linksen zijn en slechte Vlamingen en omdat zij veel te gulzig zijn: de plaatsen die zij bezetten zijn buiten verhouding tot wat zij in Vlaanderen vertegenwoordigen. Dat is allemaal mogelijk dank zij de lamelheid van de C.V.P. Woeste in zijn tijd schreef reeds aan het adres van zijn partijgenoten: «Ils n'ont de l'énergie que dans l'aplatissement!»! Wat zou hij nu wel zeggen!

Ten overstaan van deze toestanden is het vanwege de C.V.P. een onnoemlijke dwaasheid geweest de kulturele autonomie niet konsekwent doorgevoerd te hebben in plaats van ze te bestrijden en te saboteren.

Eén bedenking moet ons van het hart: waar wij, vlaams-nationalisten, in meerderheid katolieken en allen mensen van rechts, geschuwd worden en ieder contact met ons zowel vanwege professoren als vanwege studenten van rectorale zijde met een zeer kwaad oog gezien wordt en dergelijk week-end om met ons eens openhartig van gedachten te wisselen niet zou aangedurfd worden, wordt dergelijk initiatief t.o.v. linkse vrijzinnigen welwillend toegelaten aan... een Katholieke Aktiegroepering!

Franse Kardinalen en Politieke Vrijheid

In Frankrijk moeten klaarblijkelijk ook christelijke politieke profiteurs huizen gelijk onze C.V.P.-ers, die zich op kosten van het geloof in het parlement willen hijsen en die alle christenen die niet in HUN partij staan willen verketteren voor slechte gelovigen om zo uit de argeloosheid van de gewone gelovige politieke munt te slaan.

Reeds ten tijde van de verkiezingen verheven de Franse kardinalen de stem daartegen en kwamen ze op voor de toepassing van de beginselen door al de laatste Pausen op politiek gebied vooropgezet (zie ons voorlaatste nummer). Thans hebben ze aan de ware Kerkelijke leer herinnerd in een nota in la «Semaine religieuse». Vooreerst herinneren de Kardinalen eraan dat de Kerk de katolieken steeds vrijheid heeft verleend in hun keuze op politiek, economisch en sociaal gebied, op voorwaarde dat hun program steunde op de grondbeginselen van het Christendom.

De Kardinalen laken sommige Christenen, die niet willen aanvaarden dat andere Christenen een andere politieke keuze doen als zij. De Kardinalen laken het feit dat die eerste groep de tweede verwijt dat ze niet trouw is aan de Kerk.

De Kardinalen en Aartsbisschoppen roepen de Katolieken op hun persoonlijke keuze niet voor te stellen als de leer van de Kerk. Is alles wat de Kardinalen in Frankrijk vooruitzetten niet toepasselijk op ons land? Verwijten de C.V.P.-ers (die én Quadragesimo Anno én de oproep van onze Paus voor amnestie negeren) de Volksunie niet slechte Christenen te zijn? Verkrachten zij het christelijk beginsel van het pluralisme of van de meer-vorm-igheid niet door ons bewust leugenachtig voor «scheurmakers» uit te schelden, daar waar wij nooit bij hen stonden! Proberen zij niet de priesters tegen de Volksunie op te jagen?

Maar ook hier schijnen de bisschoppen dat spelletje door te hebben. Het was immers opvallend dat Monseigneur Desmet, bisschop van Brugge, ten tijde van de stemming over de wet Collard de gelovigen op het hart drukte dat ze goed moesten toezien wie vóór en wie tégen de wet stemde. Deze uitspraak hield in dat ook hij de meervormigheid van politieke organisatie van de christenen aanvaardde.

Moge de gruwelijke schijnheiligheid en de geloofsuitbuiting van de C.V.P. ook hier weldra aan de kaak gesteld worden.

Praatje met de lezer

Met dit nummer zijn wij aan het voorlaatste nummer van onze tweede jaargang gekomen. Het is misschien goed eens even terug te blikken om de afgelegde weg te overzien. Welnu wij menen, zonder zelfoverschatting, te mogen zeggen dat wij onze belofte gehouden hebben en een politiek-strijdend blad tot stand gebracht hebben dat de vergelijking met andere politieke bladen schitterend doorstaat, vooral a.d.z. zijn degelijke inhoud. Wij gaven aan onze lezers praktisch uitsluitend oorspronkelijke artikels en bijdragen. Dat het daarbij niet steeds mogelijk is alle lezers volledig bevrediging te schenken en sommige artikels niet iedereen interesseren, is vrijwel onvermijdelijk. De redactie houdt echter graag rekening met opbouwende kritiek en met de wensen der lezers, in de mate van het mogelijke. Zonder te vervallen in demagogie of extreem radikalisme hebben wij de Vlaamse belangen in alle aangelegenheden verdedigd en steeds een zelfstandige houding aangenomen. Wij hebben mogen ondervinden dat de invloed van ons blad in stijgende lijn gegaan is, bij vrienden en ook bij tegenstrevers. Meer dan eens hebben wij kunnen vaststellen dat ons blad met aandacht gelezen wordt door andersdenkenden. Dikwijls worden onze argumenten overgenomen, zij het ook zonder ons te vermelden. Want nog steeds worden wij zoveel mogelijk doodgewogen. Het is bvb. kenschetsend dat ons blad nog nooit, bij ons weten, vernoemd werd in De Standaard, wat volgens ons het bewijs is dat wij op de goede weg zijn en men bang wordt voor ons. Het is ook een feit dat wij gaandeweg een steeds ruimer lezerspubliek aan 't veroveren zijn.

De hernieuwing der abonnementen is voor ons blad zeer belangrijk; het komt er op aan deze hernieuwing in de kortste tijd en met het grootste succes door te voeren om onmiddellijk verder te kunnen werken aan het maken van nieuwe abonnementen.

Om ons de zaken te vergemakkelijken en nodeloze kosten te besparen vragen we nog eens met aandrang dat onze abonnees spontaan hun abonnement zouden hernieuwen door 100 fr. over te schrijven of te storten op onze rekening. Het abonnementsgeld kan ook betaald worden aan onze propagandisten. Midden december zullen kwijtschrijven aangeboden worden door de post bij de abonnees die nog niet betaalden. Het abonnementsgeld zal vermeerderd worden met de inningskosten. Onze lezers zullen hun huisgenoten verwittigen opdat het kwijtschrift zou betaald worden bij de aanbidding.

Wij zijn er vast van overtuigd dat geen van onze abonnees ons in de steek zal laten of ons blad zou willen missen. Het is niet alleen het enige middel om regelmatig op de hoogte te blijven van onze strijd, maar het is gewoonweg Vlaamse plicht ons trouw te blijven. Waar het volgend jaar vermoedelijk het verkiezingsjaar wordt is het beslist noodzakelijk op ons blad geabonneerd te blijven.

De redactie van haar kant belooft aan de lezers al te doen wat in haar macht ligt om het blad nog beter te maken. Naar gelang het aantal abonnees stijgt en dus ook de inkomsten zal dit gemakkelijker worden. Daarom hopen wij dat onze trouwe abonnees ook nog wel de kleine inspanning zullen willen doen EEN PAAR NIEUWE ABONNEMENTEN TE PLAATSEN BIJ VRIENDEN OF KENNISSEN. Dank bij voorbaat!

HONGARIJE EN EGYPTE

(vervolg van blz. 1)

eigen machtsbereik. Zoals wij vroeger reeds voorspelden is daarbij het volksnationalisme de macht gebleken waartegen het communisme het moet afleggen. Indien men het kommunisme met succes wil bestrijden moet men daaraan alle aandacht besteden. Dat doen de V.S.A. in zekere mate waar zij met omzichtigheid optreden tegenover de volken van het Nabije en Midden-Oosten ten einde niet in botsing te komen met de nationalistische stromingen bij deze volken. Zo blijft het nationalisme nog steeds de grootste faktor in de wereldgeschiedenis.

De onnozelaars van de Europese Beweging zijn naar aanleiding van de internationale gebeurtenissen weer eens wakker geschoten en hebben ook een vergadering belegd. Daarop werd in alle tonen gezweven over de houding van Frankrijk en Engeland, maar werd de Europese eenmaking bepleit in het licht van de gebeurtenissen in Hongarije. Een der aanwezigen had genoeg verstand om te vragen of, indien de Europese eenheid er moest geweest zijn, onze jongens dan mee in Egypte hadden kunnen gaan sneuvelen voor Engeland en Frankrijk. Met onafhankelijke staatslieden zoals een Spaak mogen wij inderdaad alle vertrouwen hebben...

ZUIVERING IN HONGAARS LEGER

Degenen die weigeren de verklaring te onderteekenen dat de regering Kadar wettelijk is, zullen uit het leger worden verwijderd. (Radio Budapest)

-- LESSEN UIT HET VERLEDEN -- - BELOFTE MAAKT SCHULD -

2. — DE HOUDING DER PARTIJEN TIJDENS 126 JAAR VADERLANDSE GESCHIEDENIS

Zo men de houding nagaat, door de partijen gedurende meer dan honderd jaar tegenover de Vlaamse eisen ingenomen, ziet men dat de geschiedenis een eeuwige opnieuw beginnen is. Alle leuzen, alle methoden, alle propaganda, alle huichelarij van onze dagen, vinden we onverminderd in vroegere jaren terug.

In den beginne was de macht van de eerste flaminganten zo onbelangrijk dat de partijen er geen minste rekenschap mee hielden. Nochtans achtten ze het raadzaam de vlaamsgezinden reeds te beschaduwen en het eerste Vlaams dagblad Vlaamsch België (1844), dat als onafhankelijk blad startte, werd na enkele maanden reeds zo bewerkt, dat het een katholieke koers inzette. Het leefde trouwens slechts nog enkele maanden verder.

Voor de eerste maal zien we een zeer bekend manoeuvre — maar zoals een oude goocheltoer, in onze jaren nog altijd suksesvol — opduiken tijdens de verkiezingsstrijd van 1857. De flaminganten waren nog een kleine groep, maar ze werden reeds in de verkiezingen als een ernstige steun beschouwd. Het waren de liberalen die voor het eerst op de vlaamsgezinden steunden om ze — niets is meer vanzelfsprekend — na de gewonnen verkiezingen als een steen te laten vallen. Dit bracht mee — het is ook vanzelfsprekend — dat de katholieke oppositie nu op haar beurt de vlaamsgezinden ging steunen en zo schandvleken in 1859 de katholieke parlementaire tijdens een groot democratisch banket « den kwaden wil der liberale ministers tegenover de Vlamingen ». Daarmee was een manoeuvre onze parlementaire geschiedenis binnengetrepen, dat in het vervolg en tot op heden toe ontelbare malen is uitgevoerd en toch nog steeds onze brave Vlamingen geestdriftig stemt. O, sancta simplicitas zei Jan Huss...

Een even afgezaagde grap — alhoewel tot in de laatste jaren nog altijd met veel sukses steeds opnieuw opgevoerd, zoals een goeie mop na jaren toch nog altijd doet lachen — werd ook omstreeks die tijd voor het eerst opgevoerd. Een flamingant van de eerste dagen, De Decker, werd in 1856 in een katholiek ministerie opgenomen. De man meende het goed met zijn Vlaamse broeders en wist zijn collega's te bewegen de « Commissie der Vlaamse grieven » op te richten, die de Vlaamse grieven zou onderzoeken. Maar wanneer de Commissie haar besluiten mededeelt, is minister De Decker zo verschrikt — vergeten we niet dat de man het tot minister had gebracht — dat hij het verslag niet wilde laten publiceren, hij zijn vlaamsgezind verleden op slag verloochende en in de Kamer de gematigste Vlaamse eisen bestreed. Hij die in 1856 de « Messias der Vlaamse Beweging » genoemd werd, was dan de « Judas der Vlaamse Beweging » geworden. Wat een ministerzetel al vermag! Dit belette hem natuurlijk niet, na de katholieke nederlaag van 1857, opnieuw vlaamsgezind te worden.

Het zou te lang zijn al de gelegenheden op te sommen waarbij de traditionele partijen de vlaamsgezinden op dergelijke wijze behandelden, maar enkele staaltjes zullen duidelijk zijn om de onwil, de huichelarij en soms het sadisme te schetsen van de partijen tegenover de Vlaamse strijd.

Zo werd bv. in 1889 het voornemen opgevat een grote landdag op touw te zetten, waaraan alle vlaamsgezinden, zowel liberalen als katholieken, zouden deelnemen. Verbod kwam van wegens de leiding van de liberale partij, want, zei ze: « Het ogenblik is slecht gekozen om samen te werken met de clericalen op

Vlaams gebied ». De landdag viel dan maar weg. Voor de partijen is het ogenblik altijd slecht gekozen. We moeten altijd maar wat geduld hebben. Met het petitionnement van 1954 ging het niet anders. Weer was het ogenblik slecht gekozen, oordeelde een partijvoorzitter, en het petitionnement kreeg dan maar de doodslag.

Dat de politieke partijen de beloften die zij vóór de verkiezingen zo plechtig aan de Vlamingen bezweren, na de verkiezingen niet houden, dat is ook niet nieuw. Nooit werden verkiezingen met meer heftigheid en verbetenheid betwist dan dit van 1884, na 6 jaar verwoede schoolstrijd. Er werden toen aan de Vlamingen die de stoottroepen der katholieke partij uitmaakten, fabelachtige beloften gedaan. De brave Vlamingen wierpen al hun krachten in de strijd en wisten de overwinning af te dwingen. En ze werden beloond. De titels der nieuwe staatslening werden tweetalig gesteld en er werden enkele duizenden halve frankkens met tweetalig opschrift geslagen. Dat was voorlopig alles. Later werden dan nog meer tweetalige geldstukken geslagen en zeven jaar later kwamen er tweetalige postzegels. Machtige beloning!

Een andere bloem uit een rijke bloemiezing. In 1872 werd de Brugse gemeenteraad beheerst door de liberalen. De katholieken rekenden bij hun verkiezingskampanje op de steun der vlaamsgezinden, neen beter, alle kandidaten waren vlaamsgezinden geworden en ze beloofden dat ze, in geval van sukses, het gemeentehuis zouden binnentreden onder de kreet: « Vlaanderen de Leeuw » en zij die liberaal-frankiljonse boel eens duchtig zouden ter hand nemen. Toen ze inderdaad de verkiezingen wonnen, herinnert niemand zich die kreet gehoord te hebben, wel integendeel herinnert men zich te Brugge nog heel goed dat de nieuwe katholieke gemeenteraad heel braaf verder ging in het Frans te delibereren, zoals het vroeger ging, en dat het nog zeer lange jaren duurde vóór een woord Vlaams gesproken werd.

Wanneer een Vlaamse wet moest onderzocht worden, hadden de partijen natuurlijk altijd redenen om die op de lange weg te sturen. Zo ging het de ganse parlementaire geschiedenis van België door. Tipisch schreef het katholieke blad Ons Recht in 1905, toen de taalwet Coremans reeds jaren in bespreking was: « ...Men wordt langs om meer ongerust over den keer die de zaken nemen... Aanstaaende jaar is het een verkiezingsjaar... Aanstaaende jaar, vóór de verkiezingen, zo gaat de ronk reeds, mogen de katholieken geene betwiste vragen aanvaken. Vlamingen gaat gij u laten foppen?... En aanstaande jaar mogen de katholieken ook niet (over het wetsontwerp Coremans) spreken, uit tucht, uit eenheid vóór de vijand... » Zoals men zit, hebben de slagzinnen als « Eerst tegen de vijand vechten en dan zullen we op Vlaanderen denken » of « Eenheid der kristelijke krachten » vroeger ook al gediend.

Zo schrijft het Handelsblad in juni 1907 ter gelegenheid van diezelfde wet Coremans die nog steeds maar niet in de Kamer geraakt was: « ...dat is parlementarisme, ziet ge, waar wij eenvoudige mensen geen verstand van hebben. Maar of het Vlaams volk zich eeuwig door die kunstgrepen zal laten bedotten en in zijn gezicht slaan, dat is te betwijfelen... » Dezelfde woorden vinden we nog steeds terug in onze hedendaagse dagbladen, wat niet belet dat die Vlamingen zich toch nog steeds door die kunstgrepen laten bedotten en niemand kan verzekeren of het niet ten eeuwigden dage zal blijven duren.

Omstreeks dezelfde tijd schreef het eveneens katholieke blad Ons Recht:

« 't Is de eerste maal niet dat de rechterzijde van onze Kamer het Vlaams volk eene poets speelt, dat zij kronkelt en wrentelt als een paling om aan de vervulling harer plechtige beloften te ontsnappen... Zo gemeen werd er nooit iets bedreven door gekozenen des volks... »

Een ander staaltje van politieke hogere beschaving gaf de katholieke partij in 1888, toen een nieuwe taalwet aan de Kamers werd voorgelegd als verbetering van die van 1873. De leden van de katholieke meerderheidspartij (volstrekte meerderheid) beschouwden het toen als een kostelijke grap bij de stemming van ieder artikel of amendement in de gangen van het parlement te gaan wandelen en hun Vlaamsgezinde katholieke partijgenoten, die de wet hadden voorgesteld, tot moes te laten verwerken door de Walen die er lustig op loshamerden.

De onwil der politieke partijen tegenover een eendrachtig Vlaams optreden kwam nog beter tot uiting in 1902 bij de 600ste verjaaring van de Guldensporenslag te Kortrijk. Terwijl de Vlaamse Volksraad een eendrachtige herdenking wenste, slaagde de partijen erin door hun wederzijdse moedwil de Guldensporenfeesten tot een groteske komedie te maken. Iedere partij vierde haar eigen Guldensporen herdenking: de liberalen op 13 juli, de katholieken op 17 augustus en de socialisten op 31 augustus.

Een andere politieke illusie is de illusie van het getal. Wij verwachten dikwijls veel van het Parlement, omdat we een groot aantal Vlaamse volksvertegenwoordigers in dat Parlement hebben. Die hebben we echter steeds gehad en het heeft nooit iets veranderd aan de gang van de zaken. In een artikel van enkele jaren terug schreef prof. Max Lamberty daaromtrent: « Dat er wat meer of minder vlaamsgekozen leden in de Kamer en Senaat zijn, is op zichzelf niet beslissend... De katholieke partij beschikt (in 1894) over de meerderheid in het Parlement... Op 104 gekozenen van de katholieke partij in 1894 telt men 90 gekozenen uit Vlaanderen en Vlaams Brabant, slechts 14 gekozenen door Waalse provincies en Waals Brabant. De 14 katholieken, de 16 liberalen, de 32 socialisten, gekozenen van Waals België, verenigen slechts 62 gekozenen, tegenover de 90 gekozenen van Vlaams België. De katholieke Vlamingen beheersen het Parlement en de Regering. Zij zijn de meerderheid in de regeringsmeerderheid... Zij zijn wel een grote hoop. Zij hebben wel de mogelijkheid in hun bereik. De wil echter, de vlaamsgezinde wil, ontbreekt en de daden blijven dan ook achterwege... » Dat de vroegere Vlaamse volksvertegenwoordigers meest Franssprekenden en nu bijna allen (maar niet allen) Vlaamssprekenden zijn in 1956, heeft niets aan die toestand veranderd. Vlaamssprekenden zijn nog geen Vlaamsgezinden.

krachten zijn welkom, zowel de bescheiden werker als de doordraver, de openlijke vechter als de stille, kalme wroeter. En om een fel verspreid fabeltje tegen te gaan: in afwachting dat het beruchte artikel 123/6 afgeschaffd weze, dat in België burgers van tweede rang en minder heeft willen maken, moet en mag iedereen gebruik maken van de luttele rechten die nog gelaten werden o.m. het eenvoudig lidmaatschap van een politieke partij is niet verboden, het deelnemen aan kulturele manifestaties evenmin.

Slechts wanneer alle bewuste Vlamingen aansluiten en hun tanden laten zien zullen wij de regering en het land kunnen dwingen de gedane beloften in te lossen.

Herman Wagemans.

Volksvertegenwoordiger

Tijdens de bespreking van de begroting van het Ministerie van Justitie, op 23 maart 1956, verklaarde de Minister, de heer Lilar, toen hem even het vuur aan de schenen gelegd werd nopens het beruchte artikel 123/6 van het strafwetboek:

« Het is onbetwistbaar dat, in 1956, de problemen van de repressie opnieuw kunnen onderzocht worden en dat de toestanden die zich voordoen in 1956, merkkelijk verschillen van deze die zich voordeden onmiddellijk na de bevrijding van ons land... »

« ...Ik hoop dat ik in de mogelijkheid zal zijn een wetsontwerp neer te leggen (sic) dat de problemen die door de wet moeten opgelost worden, zal kunnen regelen. Ik bedoel namelijk de problemen die zich stellen betreffende artikel 123sexies, omdat ik van mening ben dat daar onmiddellijk iets moet gedaan worden. In dit verband kan ik u op formele wijze zeggen dat ik dat wetsontwerp nu aan het uitwerken ben... »

En hoewel de minister de mening uitdrukte DAT ER ONMIDDELIJK iets moet gedaan worden, dus erkent dat er op dit ogenblik schromelijke mistoestanden en onrechtvaardigheden blijven bestaan en hun stempel drukken op talloze gezinnen, is er nog niets geschied en gaan de onrechtvaardigheden voort. De regering moet weten dat het meer dan tijd is!

Minister Lilar gaat graag door voor een humanistisch man. Als privaat persoon is hij dat ongetwijfeld, maar als politiekier is hij het blijkbaar niet. Ook hij moet de algemene lijn volgen van de huidige regering. Hoe is het anders uitlegbaar dat nu, in 1956, 12 jaar na de terugkeer der « Londenars » er nog honderden gedetineerden zijn die door de krijgsraden werden gestraft, dat er nog immer TERDOODVEROORDEELDEN zijn die nog geen omzetting van straf hebben bekomen, die dus reeds jaren en jaren die onnoemelijke foltering doormaken die hun lichaam en geest kapot maakt, dat elke dag de laatste kan zijn! En de humanist laat dat gebeuren, en de families ondergaan mede die onmenselijke methode! En dan wil « men » heropvoeden, en inschakelen in het maatschappelijk leven!

De minister zou eens een tekeningetje moeten maken hoe hij zich voorstelt dat getroffen en hun families opnieuw in het sociaal economisch kultureel en politiek leven kunnen ingeschakeld worden wanneer zij als paria's worden behandeld, wanneer zij gedoemd worden tot mensonwaardige toestanden, wanneer zij uitgeschakeld blijven uit alle uitingen van het maatschappelijk leven, wanneer men hen wil dwingen ten eeuwigden dage te blijven zitten in zak en asse...

Neen, heren van de regering, U slaat de bal mis.

En wanneer men zou gedacht hebben dat ter gelegenheid van de officiële viering van de 125^e verjaaring van het bestaan van de Belgische staat, en de 80^e verjaardag van Koningin-Moeder Elisabeth een gebaar zou gesteld worden, getuigend van een minimum begrip en politieke wijsheid, is men weer eens bedrogen uitgekomen.

De zogeheten kwietscheldingsmaatregel van (val niet om!) drie maanden vrijheidsberoving, die bij deze gelegenheid zo grootmoedig werd toegestaan (!) is zelfs nog niet te beschouwen als een pleister op een houten been. De enigen die er van geprofiteerd hebben zijn de onlangs gestraften, dus mensen die om gemeenschelijke misdrijven werden veroordeeld. Immers op de thans nog gedetineerde incivieken is die amnestie maar toepasselijk indien zij geen straf hebben opgelopen voor hun veroordeling door de krijgsraad en op de vrijgestelden slechts voor zover zij nog niet uiteindelijk vrijgesteld zijn, en ondertussen geen andere straf hebben opgelopen.

In de huidige stand der wetgeving bestaat er slechts één middel waardoor een veroordeelde opnieuw een volwaardig burger in de Belgische staat zou worden: het aanvragen van eerherstel door een brief te schrijven naar de Prokureur des konings van het arrondissement waarin de aanvrager woont. Daarvoor echter moet de betrokkene reeds minstens vijf jaar in vrijheid gesteld zijn en ondertussen moet ook de uiteindelijke invrijheidsstelling zijn bekomen. De aandacht moet echter gevestigd worden op het feit dat eerherstel alleen kan aangevraagd worden door een strafrechtelijk veroordeelde, dus niet door iemand die alleen op de « lijst van de auteur » werd geplaatst; of door iemand die uit een of andere publieke fuktie werd ontzet.

Deze enkele beschouwingen moeten iedereen aansporen om met de meeste verbetenheid verder te strijden voor de uitbouw van onze jonge dynamische partij. Alle

- MIDDENSTANDSVRAAGSTUKKEN - En zo geraakt De Parasieten en hun verdelging men aan geld

DE GEZINSVERGOEDINGEN

Ik geloof niet dat het nodig is deze aanleggenheid uitvoerig te behandelen. Iedereen van U kent de schreeuwende onrechtvaardigheid van het huidig systeem.

Wij zijn voor de gelijkheid in vergoeding tussen de loontrekkenden en zelfstandigen. Maken wij ons echter geen illusies! Moest men morgen eenvoudigweg overgaan tot de gelijkshakeling van de bijdragen, dan zou dit voor ons allen een nieuwe financiële last vergen die vele ondernemingen niet zouden kunnen betalen.

De wet dient dus in die mate gewijzigd, dat het mogelijk wordt besparingen te verwezenlijken. De Hoge Raad heeft eveneens deze aangelegenheid grondig bestudeerd en heeft dienaangaande volgende besluiten getroffen.

- 1) De medewerkers, voor zover zij niet over een fiscaal inkomen beschikken (bvb. kinderen), alsmede de echtgenoten-hulpsters zouden niet meer in aanmerking komen.
- 2) Er zijn te veel categorieën. Niet de hoogste categorie dient verhoogd, maar wel de laagsten en hun aantal moet vermindert te worden.
- 3) De Staatsloelage moet eveneens verhoogd worden, gezien er momenteel geen rechtvaardige verdeling bestaat tussen de kassen der loontrekkenden en deze der zelfstandigen.

Deze personen weten niets af van het wezen der commerciële functie. Het lijkt wel nodig hieraan een paar woorden te wijden, juist omdat hiervoor in niet-commerciële kringen een sterk wanbegrip ingang gevonden heeft.

De gezonde commerciële functie wordt gedragen door een eerlijk streven naar een zo doelmatig mogelijke bevrediging der behoeften. Hiervoor is een zekere warmte en idealisme onmisbaar. Dit entoesiasme vormt tevens een van de belangrijkste grondslagen voor het inzicht in de reacties van diegenen die de macht samenstellen of vertegenwoordigen omdat wij, door een juist inzicht, de anderen moeten begrijpen in hun problemen, belangen en opvattingen en omdat zonder dit idealisme een diepgaand begrip van de medemensen onbestaanbaar is.

Het streven naar het eerlijk dienen van de afnemer is dus specifiek commercieel. Zo, en niet anders, zien wij de handelaar.

Hij vervult in het distributievraagstuk een dienende, maar tevens een noodzakelijke rol.

AAN EEN SOCIALISTISCH KAMERAAD

Ik heb weer mijn vriend ontmoet, en op mijn vraag, wat hij dacht over mijn eerste antwoord, verschenen in ons blad van december '55 gaf hij ten antwoord « ja wat U schreef van de B.S.P. was de waarheid maar de Vlamingen hebben heden toch niet meer te klagen, ze hebben alles verkregen wat ze vroegen. » Nietwaar, beste vriend, dit was uw antwoord. Ik zal me enkel beperken tot het leger. Moest ik al de grieven der Vlamingen opsommen ons blad stond gans het jaar vol met niets anders. Heb je het kamerverslag gelezen over de landsverdediging? Wel ziehier dan. De socialistische minister de heer Spinoy heeft daar zelf het antwoord gegeven. U weet toch dat het grootste deel onzer soldaten Vlamingen zijn? Welnu het officierencorps telt 3803 Franssprekenden en 1400 Vlaamssprekenden, waar het volgens het aantal Vlaamse manschappen zou moeten zijn 2102 Franssprekenden en 3.101 Vlaamssprekenden, dus 1.701 werkloze Vlamingen, die daar hun brood zouden moeten verdienen, en we spreken nog niet eens van al de andere ministeries en hoofdbesturen. Men is versteld hoe groot de achteruitstelling van Vlaanderen is. Die achteruitstelling bevordert de werkloosheid. Wat de Belgische eenheidsstaat niet kan, de werkloosheid oplossen, dat kan het nationalistisch Vlaanderen in een federale staat. Daarom kameraad, werk met ons in de Volksunie.

De Goedendag.

P.S. — Onze « Goedendag » is niet verwant met het gelijknamig tijdschrift!

Sinds onheugelijke tijden bestaan er echter, met betrekking tot handel, een aantal ingewikkelde verkeerde opvattingen, die alle voortspruiten uit een oppervlakkige beoordeling der functie, die de handel in het economisch leven vervult. Deze wanideeën hebben ertoe geleid dat men steeds geneigd is iedere handelaar te aanzien als een oneerlijk man. Denk aan het spreekwoord: « Als er twee ruilen, moet er één huilen » dat we gemakkelijk met nog vele andere zouden kunnen aanvullen.

Men neemt aan dat een ambachtsman en een boer een loon verdienen. Beide worden geroemd als mensen, die in noeste arbeid onmisbare producten voortbrengen en die als dusdanig recht hebben op een behoorlijke beloning voor hun geleverde prestatie.

Deze mening berust op erkenning van het economische nut van deze mensen, die naar onze mening verdiend is. Doch het nut van de handelaar wordt blijkbaar niet erkend.

Het zal vooral onze taak zijn, aan te tonen dat ook de handelaar, als verdeler, een nuttige functie in de maatschappij vervult en hij daarvoor ook recht heeft op een vergoeding. (In dit geval zijn winst.)

Vergeten wij niet dat de huidige ontwikkeling van het economisch leven een constante bedreiging voor het zelfstandig voortbestaan van de handelaar inhoudt. Als wij deze verkeerde opvattingen bestrijden, wordt reeds heel wat kritiek op het distributievraagstuk weerlegd, omdat veel van de kritiek juist komt van hen die geen oog hebben voor de taak die de handel te vervullen heeft.

Wil dit nu beduiden dat er niets dient te gebeuren? Integendeel, het vraagstuk van de efficiency-bevordering van het middenstandsbedrijf is één van de meest dringende problemen van een effectieve middenstandspolitiek.

De allerwege erkende noodzaak tot verhoging der arbeidsproductiviteit heeft het belang hiervan nog geaccentueerd.

Productiviteitsverhoging betekent meestal verhoging van de kostprijs. De economische vooruitgang gaat gepaard met een stijgende productiviteit.

Het is vooral van uit deze hoek dat men vaak hoort verkondigen dat er in het distributieproces te veel nutteloze tussenpersonen zitten, die de bereikte resultaten van de productiviteit in de industrie opnieuw te niet doen.

Willen wij met vrucht tewerk gaan dan moeten wij de efficiency-bevordering totaál anders gaan zien én voor de handel én voor het ambacht. Beiden hebben een afzonderlijke taak, een bijzondere structuur en eisen totaal andere maatregelen om hetzelfde resultaat, bevordering van de efficiency, te bekomen.

Middenstander

ACHTERUITSTELLING EN BENADELING VAN VLAANDEREN.

In een referaat voorgedragen op een studieweek ingericht door de De Raet-Stichting werden volgende gegevens verstrekt over de achteruitstelling en de benadeling van Vlaanderen door de Belgische Staat op cultureel gebied:

— De Franse Akademie voor wetenschappen, letteren en schone kunsten ontving van de Staat in 1955 een bedrag van 3.677.620 fr. en in 1956 een bedrag van 4.278.000 fr. Daartegenover ontving de Vlaamse Akademie respectievelijk slechts 1.797.840 fr. in 1955 en 2.274.000 fr. in 1956.

— Het Franstalig universitair onderwijs ontving van de Staat 113.000.000 fr. Het Nederlandstalig universitair onderwijs: 43.144.000 fr.

— De Franstalige schouwburgen ontvingen 22.700.000 fr. staatsubsidies. De Nederlandstalige: 13.800.000 fr. Dit zijn enkele krasse staaltjes anno 1956!

Voor het overige zijn er geen Vlaamse grieven meer, is alles dik in orde en zijn de Vlamingen die durven opkomen voor de verdediging van de Vlaamse belangen onvruchtbare negativisten, onrijpe politici, extremisten. Men kan immers ter zake volledig vertrouwen schenken aan Frans Van Cauwelaert en es.

Het schandaal van de steekpenningen van de enkele honderdduizenden voor hogere ambtenaren, waarover thans niet meer gesproken wordt, heeft ons niet verwonderd. Alle grote industriëlen doen dat, niet alleen met de ambtenaren waar het verboden is, maar ook met de politici en in het bijzonder met de partijbesturen, waar het niet verboden schijnt. Zo is het te verklaren waarom de kleine middenstand in de hoek gedrukt wordt door de groot-warenhuizen en waarom de landbouw schandalig verwaarloosd wordt door de zware Brusselse Waalse industrie. De politieke partijen krijgen miljoenen steun van deze grote ondernemingen en zijn dan ook gedwongen naar het pijpen van die organisaties te dansen, wat hen ten andere minder kan schelen. Zo zal men begrijpen dat de handelsakkoorden altijd afgesloten worden ten voordele van de Waalse en Brusselse groot-industrie en ten nadele van de overwegend Vlaamse landbouw en kleine Vlaamse industrie, die zo geen grote sommen als steekpenningen kunnen geven. Vandaar ook dat nooit een ernstige wet de uitbreiding van de groot-warenhuizen zal verhinderen en dat zo er een wet bestaat de omzeiling ervan geen gerechtelijke gevolgen met zich sleept. Vandaar trouwens ook dat op gebied van de taalpolitiek de wetten schaamteloos mogen overtreden worden. De franssprekende heren betalen de traditionele partijen te goed.

Wie nooit zal inzien dat de grootste Belgische Bank de verkiezingskampanje van de drie grote partijen betaalt, daar ze beurtelings de ministers van die drie partijen als werktuig gebruikt, zal ook nooit begrijpen dat die bank alleen meer in de politieke pap te brokkelen heeft dan gelijk welke andere organisatie ook. De gewone man slikt wat men hem zegt. De waarheid kunnen zeggings veronderstelt echter pers, radio, televisie. Al deze informatiebronnen zijn echter onrechtstreeks door soortgelijke heren gecontroleerd en wie hen wil aanvallen zal nooit de beschikking krijgen over deze informatie-middelen. De vernieuwing is slechts mogelijk als op kleine schaal begonnen wordt door idealisten die er hun tijd en hun geld voor over hebben om met een bescheiden pers de zuivering te beginnen. Hoe de traditionele partijen verder aan geld geraken?

Door de Ziektekassen bijvoorbeeld die schaamteloos deficiëten verklaren van honderden miljoenen per jaar en ondertussen poliklinieken oprichten luksueus ingericht, die honderden miljoenen deficiet bewerken! Daar betaalt de belastingbetaler de propaganda van de socialistische partij.

Ook de werkloosheid is voor de sindikaten en dienvolgens voor de politieke partijen een bron van inkomsten. Per schijf van tweehonderd werklozen trekken de sindikaten een kleine vier duizend per maand voor zogezegde organisatiekosten. Daarmee kan men dan de vrijgestelden betalen die politiek propagandist spelen.

Heel dit spelletje wordt gekamoeleerd voor het grote publiek. Treft de ambtenaren alle schuld daar waar hun politieke meesters het hen leren? Moet men de enen met de anderen niet opzij zetten?

Heel dit spelletje wordt gekamoeleerd voor het grote publiek.

Treft de ambtenaren alle schuld daar waar hun politieke meesters het hen leren? Moet men de enen met de anderen niet opzij zetten?

Nog nooit hebben de kleurpolitiekers, van welke kleur ook, zo schaamteloos geprofiëerd en zo weinig positiefs gepresteerd als nu. Denken we slechts aan de verhoging der parlementaire vergoeding, toekenning van hun pensioen, reizen naar het buitenland op onze kosten, het plaatsen van hun partijvriendjes op vetbetaalde postjes (bevoegd of niet bevoegd). Het opdoeken en doodzwoegen van schandalen zoals - postzegels - landsverdediging - Van Glabbeke - buitenlandse handel enz. Nog nooit werd zo schaamteloos brutaal het ware gelaat getoond, gespot met begrippen en gevoelens zoals in deze naoorlogse jaren. C.V.P.ers op pelgrimstocht naar Moskou, papenvreter Spaak getooid met de orde van Kristus en Pour le Mérit. Onderscheid tussen de unitairen is er niet, alleen de kleur en de naam verschilt, van inhoud zijn ze al even luguber en hol. Ware regeerders of vertegenwoordigers des volks zijn ze niet. Ze dienen alleen de partij en daarin zichzelf. Hogere belangen tellen niet mee. Diegenen, die ze vertegenwoordigen kennen ze alleen in verkiezingstijd of in tijden van gedwongen oppositie. Ze bekommeren zich geenszins om de vraagstukken van iedere dag, want dan zou het anders moeten zijn. Het algemeen belang laat hen Siberisch koud. Ze spotten er eenvoudig mee. Wat zouden ze zich bekommeren om de noden van de kleine man, het harde leven van boer en middenstander? Als het niet anders kan — tussen twee reizen in — roert men het een of ander aan. Zo ook werd de boer ontdekt na een harde wintermaand, men beloofde hulp, maar ze komt traag af. Na de ramp van Marcinelle ontdekten men ook de mijnwerker. Men roemt schijnheilig zijn moed en prijst het offer, dat hij bracht. Maar verder vlucht men voor de eigen verantwoordelijkheid. Men richt wel fondsen op,

vergeet echter de eigen penning te storten, zoals er nu nog altijd van regeringswege niets gestort is in het steunfonds voor de overlevenden van Marcinelle. Wel werd de bijeenroeping van het parlement geëist, maar men is ondertussen niet weinig blij dat zulks niet gebeurde en de geplande reis toch plaats vond. Waarheen zulke toestanden ons leiden moeten, dringt niet tot de heren politiekers door. Dat we nu nog, spijs alle uitsluitingen ± 80.000 werklozen tellen tegen 12.000 in Nederland zegt hun waarschijnlijk niets. En dat in een tijd van hoogconjunctuur, in de vette jaren, wat zullen de magere dan brengen? De levensduurte blijft maar stijgen, de koopkracht vermindert in het zelfde tempo. De zogenaamde welstand is slechts schijn. Veronderstelt men welstand misschien bij de 1.434.100 arbeiders met een gemiddeld bruto jaarverdiens van 60.000 fr., gemiddelde voor gans het land, veel te hoog nog voor wat Vlaanderen betreft, waar de verdiensten nog heel wat lager liggen dan in Wallonië. Men dient dan wetsvoorstellen in, voor bevestiging en verplicht sparen van een tiende van het loon. Sparen en vooruitzien zijn zaken die ieder weldenkend mens doet, alleen moet er mogelijkheid zijn en mag men niet gedwongen worden. Hoe men tot zulke voorstellen komt is wel voor niemand een geheim, nood dwingt.

Hoe het komt dat het nodig is, blijft een andere vraag, die we allen reeds lang beantwoord hebben. Of de massa nu eeuwig blind wil blijven en verder ongestoord zal laten begaan, dat betwijfelen we toch. Het moet en zal veranderen. We eisen levensrecht en een menswaardiger bestaan voor ons volk. We zijn het beu als schaakpionnen behandeld te worden, de een tegen de anderen uitgespeeld. Te lang reeds heeft zulks ongestoord kunnen gebeuren. Te lang ook, heeft men de grieventrommel gedraaid en verder passief afgewacht. Een lijdzaam toezien, een bedelende hand kan nooit de oplossing brengen. Alleen voor harde slagen wijkt de overmoed en het ongestraft miskennen onzer rechten. Geen enkele van ons mag en zal zich in een toren opsluiten, niet binnenkamers maar daarbuiten moet ons recht verworven worden. Dat kan, als ieder van ons meehelpt om ook de verblinden en verstandigen terug het licht te schenken en te doen inzien dat veel, ja alles, kan opgelost worden, door en met het zelfbestuur, door een waardige vertegenwoordiging, niet van beroepspolitiekers, maar van Vlaams Nationaal bewuste krachten.

Kamiel.

**ABONNEER
NU OP DE
VOLKSUNIE**

SPAAK VALT VAN
DE ENE ONTGOOCHELING
IN DE ANDERE

Nadat dhr Spaak een schitterende reis gemaakt had door de Sovjet-republiek en te Melsbroek op het vliegveld landde, moest het grote licht van de internationale politiek van de journalisten vernemen wat er sinds zijn vertrek naar het Rode Paradijs in de wereld gebeurd was. De barbaarse uitmoording van de Hongaarse vrijheidskampers door de Russische troepen enkele uren nadat hij terug in België was toegekomen, was natuurlijk voor onze minister van Buitenlandse Zaken een bittere ontgoocheling. Acht-en-veertig uur tevoren had hij nog zo vriendelijk met Chepilov, zijn Russische kollega, gediscussieerd en waren zij het eens geworden over bepaalde zaken, o.m. over de vrede, over de kwestie dat geen enkel land zich moest mengen in de zaken van zijn geboorteland, enz. Die ontgoocheling uitte hij dan in een scherpe redevoering welke langs de radio werd uitgezonden. Hij is toen even naar Londen geweest, om te vernemen hoe het met die zaak van Egypte gesteld was, hij meende vandaar naar New York verder te vliegen, maar men bleek hem op dat ogenblik daar niet nodig te hebben.

Een week later is hij dan toch naar Amerika gevlogen om deel te nemen aan de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties.

Zijn Russische reis konden de Amerikanen in de gegeven omstandigheden moeilijk slikken, hij wilde dan bewijzen dat hij heel wat meer anti-Russisch was dan men veronderstelde. Zijn afkeuring van de Russische aanval op Hongarije was dan ook totaal, maar de afkeuring van de Brits-Franse aanval op Egypte was heel wat meer geschakeerd. Het is wel zeer eigenaardig dat de gewezen Londenaars, trouw blijven aan hun meesters die hun tijdens de jongste oorlog wit brood te eten gegeven hebben, of dit wit brood iets te maken had met de Kongolese uranium, durven we hier niet te verzekeren. Een feit is zeker dat Spaak het niet aandurft de Brits-Franse aktie in Egypte af te keuren, en de katoliek De Schrijver evenmin.

Maar laat ons verder in Amerika blijven. Voor de vergadering van de UNO werd een motie ingediend door de Afro-Aziatische landen, waarin eens te meer de onmiddellijke terugtrekking van de Engelse, Franse en Israëliërs soldaten uit Egypte werd geëist. Deze motie was in tamelijk scherpe termen opgesteld. Spaak heeft dan gemeend dat zijn ogenblik gekomen was en heeft van zijn kant een motie voorgesteld die niet zo kategoriek was, en waarin Britten en consorten heel beleefd verzocht werden hun troepen geleidelijk terug te trekken. Dhr Spaak verwachtte heel veel van zijn diplomatische zet, helaas deze werd met een grote meerderheid verworpen en de bitterste pil die de grote man moest slikken was dat Amerika zich onthield en nadien de motie van de Afro-Aziatische landen stemde. Hij is dan terug naar Europa gevlogen, ontgoocheld gelijk alleen grote geesten dat kunnen zijn. En wat staat hem hier te wachten? Om te beginnen is gebleken dat dhr Larock, die hem gedurende zijn Russische reis en zijn verblijf in Amerika vervangen heeft aan buitenlandse zaken, op gebied van internationale politiek er heel wat gezondere gedachten op nahoudt en dan is er nog zijn partijgenoot dhr Rolin, die hem waarschijnlijk ook nog enkele harde waarheden zal te zeggen hebben, want dhr Rolin heeft in de Senaat een redevoering uitgesproken, waarin hij op on-

VAN DE HAK OP DE TAK

verbloemde wijze het Recht gesteld heeft tegenover de Macht, en de Britten en Fransen even scherp heeft veroordeeld als de Russen. Wanneer hij maandag jl. moe en ontgoocheld te Melsbroek uit het vliegtuig stapte, heeft dhr Spaak gezegd dat hem niets meer overbleef dan te blijven ijveren voor een verenigd Europa. Maar ook op dit gebied wachten hem ontgoochelingen, want Frankrijk heeft door zijn houding inzake Egypte de doodsteek gegeven aan de idee die dhr Spaak zo nauw aan het hart ligt.

Dhr Spaak is een beklagenswaardig man, maar bovendien iemand die geen blijk gegeven heeft een verstandig politiek te zijn. Zijn reis naar Sovjet-Rusland was in de gegeven omstandigheden een grote dwaasheid. Iedereen wist dat er iets gaande was in de wereld, hij als minister van Buitenlandse zaken moest dit vooral geweten hebben, maar kom laat ons niet verder spreken over deze blunder. Zijn houding sinds zijn terugkomst uit Rusland is beneden alles geweest. De Hongaarse tragedie is voor hem, zoals voor zoveel anderen, een geschikte gelegenheid geweest om zekere sympathiebetuigingen jegens Rusland uit te wisselen. Zij gebruiken wrede woorden, ze willen de Russen te lijf om het moedige Hongaarse volk te redden, ze weten natuurlijk heel goed dat zulks niet mogelijk is, zonder een derde wereldoorlog uit te lokken en wanneer zij zulks doen is het vooral om de aandacht van de aanval van die andere, hun vrienden, de Britten en de Fransen en de Israëliërs op Egypte te doen vergeten. Dhr Spaak heeft zich in deze vooral gespecialiseerd, maar zijn vriend Rolin heeft het zondag nog op de Partijraad van de B. S. P. zeer duidelijk gezegd dat Hongarije geslagen werd door de aanval van de Britten en Fransen op Egypte. De enige troost die Spaak in al zijn ontgoochelingen overblijft is dat de C. V. P. zijn politiek steunt. We zeiden reeds dat de oud-Londenaar, Staatsminister De Schrijver, de Brits-Franse aanval op Egypte heeft trachten goed te praten. De C. V. P. heeft tijdens het jongste week-end met een verpletterende meerderheid het standpunt van de heer De Schrijver goedgekeurd en het amendement van dhr Struyve, waarin ook de Brits-Franse houding werd gelaakt verworpen.

In *De Standaard* lezen we in een hoofdartikel dat men hieruit niet moet besluiten dat de C. V. P. de expeditie in Egypte onvoorwaardelijk goedkeurt, neen, maar de partij heeft een zuivere lijn willen trekken. Zij wil niet dat de Egyptische affaire een voorwendsel zou zijn om de Russische politiek in Hongarije goed te keuren. Zij wil het voor iedereen duidelijk maken, dat in het groot konflikt, dat misschien nog zijn hoogtepunt moet bereiken, zij aan de zijde van het Westen staat. Zij hoopt dat deze glasheldere houding door het kiezerskorps zal worden op prijs gesteld.

Wat er glashelder is aan deze houding is dat de C.V.P. partijpolitieke munt tracht te slaan uit de internationale toestand, dit moet de *Standaard* ook toegeven, « want deze positie werd opgedrongen door de militanten van de partij... » schrijft ze.

Doch wanneer men er zelfs de partijpolitiek buiten laat, dan is dit zozegd onvoorwaardelijk aan de zijde staan van het Westen, ook nog niet zo glashelder. Twee grote mogendheden, Engeland en Frankrijk, hebben door de « Egyptische affaire » het gehele Westen gekompromiteerd, zij hebben door hun machtmisbruik aan de Russen wapenen in de hand gegeven om het optreden van deze laatste in Hongarije te vergoelijken.

Zonder naar de wapens te moeten grijpen had het Westen een zeer sterke

morele druk op Rusland kunnen uitoefenen en heel de wereld, ook Aziatische en Afrikaanse landen, er kunnen toe bewegen de onmenselijke methoden van de Russen tegenover het Hongaarse volk af te keuren. Door hun eenzijdige aktie tegen Egypte, hebben Frankrijk en Engeland de Arabische wereld in de armen van Moskou gedreven en hebben het wereldprotest tegen het mensonterende ingrijpen van de Russische legers in Hongarije, zeer aanzienlijk verzwakt.

Dat is de tragiek van de huidige toestand en zij die Frankrijk en Engeland goedkeuren, of trachten te vergoelijken, spelen in de kaart van Moskou.

DE AMERIKAANSE POLITIEK

Wij hebben nooit veel ontzag gehad voor de Amerikaanse diplomatie, noch voor de politiek gevoerd door het Staatsdepartement van Buitenlandse zaken. Wij moeten thans toegeven dat er, sinds de machtsgreep van Frankrijk en Engeland, in deze politiek wel iets schijnt veranderd te zijn.

Nog voor hij opnieuw gekozen was, heeft president Eisenhower zijn afkeuring voor de gekombineerde aktie van de Britten, Fransen en Israëliërs zeer duidelijk te kennen gegeven. In de Veiligheidsraad, in de UNO heeft de vertegenwoordiger van de U.S.A. steeds tegen Frankrijk en Engeland gestemd. Indien deze beide landen gehoopt hadden de materiële, zonet de morele steun van hun grote Bondgenoot te verkrijgen, dan moet dit voor hen een zeer grote ontgoocheling geweest zijn. Maar ook economisch blijft hun de steun van Amerika ontzegt. Het petroleumgebrek doet zich in voornoemde landen, maar helaas ook in alle andere Europese landen, zeer scherp gevoelen. Maar Amerika is vooralsnog niet zinnens dit gebrek te beperken door levering van Amerikaanse petroleum. Het laat zich smeken.

Dat Amerika zulk een strakke houding aanneemt bewijst dat de internationale toestand ernstig is en dat het het Russisch gevaar niet onderschat. Amerika wil door een voorzichtige politiek de steeds zich uitbreidende invloed van Sovjet-Rusland in het Midden Oosten, remmen. Door hun eigen schuld is de invloed van Engeland en Frankrijk in

deze regionen totaal uitgeschakeld, nu gaat het tussen Rusland en Amerika om die invloed over te nemen. Daarom doet Amerika niets wat de Arabische landen zou kunnen ontstemmen, daarom wil Amerika niets gemeens hebben met de aktie door Engeland en Frankrijk in deze gewesten gevoerd.

Voor eenmaal geeft de Amerikaanse politiek blijk van werkelijkheidszin. Nu moet niet gedacht worden dat deze politiek alleen ingegeven wordt door humane redenen. De Amerikanen blijven « businessmen » en de voordelen die Engeland en Frankrijk er door hun handelwijze hebben verloren, zal Amerika best voor zich kunnen nemen of ze tenminste afhandig pogen te maken van de Russen.

We hebben het steeds gezegd en herhalen het, het Midden Oosten is het paradijs van de petroleum. Dit vocht, waar we, niettegenstaande we zozegd in het atoombijperk leven, niet buiten kunnen, is een zeer gevaarlijk produkt, snel ontvlambaar, en meer dan een gewapend konflikt in deze eeuw vond zijn oorsprong in de petroleum. Amerika heeft deze petroleum niet nodig, het heeft er meer dan voldoende in zijn kontinent, maar wanneer Rusland er moest in slaan er de hand op te leggen, zou dit het potentieel van dit land ten zeerste verho-

gen. Dit wil Amerika trachten te beletten.

Om dit doel te bereiken, moet Amerika eerst en vooral de simpatie van de Arabische landen proberen terug te winnen. Daarom laat het voorlopig zijn bondgenoten, Frankrijk en Engeland, vallen, die nu reeds voldoende stokken in de wielen gestoken hebben. Wie het van beiden, Amerika of Rusland, halen zal, kan op dit ogenblik nog niet voorzien worden. In het belang van Europa is het gewenst dat Amerika het haalt. Daarom was het dwaas van dhr. Spaak in de UNO weer eens te meer de man te willen zijn, eens temeer van zich te doen spreken. België is een klein land, België heeft enorme belangen in Afrika. België heeft er dus niets bij te winnen, om Frankrijk en Engeland plezier te doen, de Afro-Aziatische landen tegen zich in het harnas te jagen.

Het is jammer dat ons land op dit ogenblik met een man gelijk Spaak geplaatst zit. Voor een maand werd hij in de Russische pers als een groot staatsman gevierd, thans wordt hij in diezelfde pers uitgekreten voor een « erbarmelijke clown »; in Amerika wordt hij genegeerd en de Arabische landen en India verwijten hem zijn partij kiezen voor Frankrijk, Engeland en Israël. Waar wacht hij op om terug zijn advocatenpraktijk op te nemen en het beleid van buitenlandse zaken aan meer bescheiden, maar dan ook meer bevoegde mensen over te laten.

DE HONGAARSE TRAGEDIE

Wanneer dit nummer verschijnt zal het aantal Hongaarse vluchtelingen dat in Oostenrijk een toevlucht heeft gezocht de honderdduizend hebben bereikt. De laatste dagen zijn het vooral jongeren die vluchten uit vrees voor deportatie naar Rusland. De toestand in dit ongelukkige land blijft verschrikkelijk vervaard. Er wordt niet meer gevochten, maar de passieve weerstand duurt voort en de arbeiders hervatten het werk zeer langzaam. Er heerst gebrek aan alles en Budapest is een dode stad. Ze ziet er meer gehavend uit dan na de verwoede bombardementen in 1945. De regering Kadar blijkt over geen het minste gezag te beschikken en het blijkt wel de bevelhebber van het Russische leger te zijn die alle macht in handen heeft. Imre Nagy, had zoals men weet, bij de aanval van de Russen, zijn toevlucht gezocht in de Joegoslavische Ambassade. Voor enkele dagen heeft hij deze ambassade verlaten, nadat de regering Kadar plechtig beloofd had, dat hij geheel vrij zou zijn. Nagy en zijn volgelingen zijn echter door de Russen ontvoerd geworden en naar het blijkt naar Roemenië verbannen. Deze flagrante schending van het internationaal recht heeft de betrekkingen tussen Tito en Moskou, die al reeds niet te schitterend waren sinds de opstand in Hongarije, nog hachelijker gemaakt. Tito heeft krachtadig geprotesteerd te Moskou, maar vooralsnog heeft Moskou zich niet gewaardigd op dit protest te antwoorden. Kadar daarentegen heeft laten zeggen dat Nagy op zijn eigen verzoek naar Roemenië werd gevoerd!...

Deze ontvoeringen van Nagy heeft in de Hongaarse arbeiderskringen geweldige opschudding gebracht, ze hebben de algemene staking uitgeroepen en eisen de terugkeer van Nagy.

De ellende in Hongarije en dan vooral in Budapest wordt met de dag verschrikkelijker. Duizende woningen zijn verwoest, er is gebrek aan voedsel, aan steenkolen en dit terwijl het er volop wintert.

En toch blijft de drang naar vrijheid zeer heftig opvlammen bij de Hongaarse arbeiders, studenten en intellektuelen. Zij weten dat hun strijd hopeloos is, ze weten dat ze op geen buitenlandse hulp moeten rekenen, ze willen echter van geen overgave weten. Het is werkelijk een vreselijke tragedie die zich ginds aan de « schone blauwe Donau » afspeelt, een tragedie die een schande betekent voor de gehele wereld.

WEST-VLAANDEREN

KORTRIJK : Kolportage.

Onverwacht, buitengewoon sukses! Meer dan 200 «Volksunies» verkocht op amper één uur tijds.

Spijtig dat de Gentse kameraden over geen 400, ja 500 exemplaren beschikken; ze waren stellig zeker aan de man gebracht.

Eerst een deuntje met de mikrowagen en luidsprekers om... de deuren te ontsluiten. En dan op de drempel van de geopende deuren werd beleefd, zonder lawaaiigheid De Volksunie aangeboden en meestal... verkocht.

«'t Zijn de goeië» zei een priester. «Ja, 't zijn geen kleine jongens» zei zijn achtbare gezelschap, bij 't ontwaren in de kolportagegroep van de bestuursleden Vande Kerckhove en Jan De Bondt.

Bij het uitgaan der kerken werden de kolporteurs werkelijk overrompeld tot de totale uitverkoop van de voorraad bladen.

De bandopname met klare en zeer duidelijk uitgesproken teksten, verwierf grote bijval. Geen het minste protest, nergens. En het dient gezegd, de houding van de politie was zeer hoffelijk!

Bij het zicht van onze kolportagegroep, waar jong en oud met dezelfde geestdrift opmarsjeerde, zal bij velen nieuw leven ingepompt geweest zijn. Laat ons hopen dat ze opnieuw hun idealen in praktijk zullen weten te brengen, bij het verrichten van daden die met hun idealen in overeenstemming zijn, door beslist met De Volksunie de weg naar Zelfbestuur op te gaan.

Herdenking Dom Van Assche — Zoals iedere jaar verliep de plechtigheid in een intieme sfeer.

De H. Mis — bezoek aan het graf van de Vlaamse martelaar en daarna ontvangst door Hoogerwaarde vader Abt van de St. Pietersabdij van meest al de deelnemers aan de plechtigheid.

Bij de zeer talrijke opkomst werden vooral bemerkt:

Mejuffer Van Assche, zuster van de martelaar; Mejuffers Lootens, Vande Walle, Fonteyne, enz.

Kanunnik De Coene, pater De Munter, aalmoezenier van 't kamp van Lokeren.

Ook oud Gouverneur en Mevr. Bulckaert, De HH. Sintobin, Top, De Vroe, Logghe, enz., enz.

De Volksunie was vertegenwoordigd door de H.H. Bouckaert en Jan De Bondt, leden van het Hoofdbestuur en talrijke van hun medewerkers, o.m. de heren Roelof en De Visscher.

Zonder «aan politiek te doen» was het nochtans een vruchtbare dag voor De Volksunie. Vele aanwezigen vroegen ons inlichtingen over de werking van De Volksunie, over het verspreiden van het blad en andere dingen meer.

We vestigen er de aandacht van de Volksunieërs op, dat voortaan de plechtigheid plaats vindt, niet meer op de verjaardag van het afsterven van Dom Van Assche, maar wel op de laatste zondag van oktober.

Tijl, St. Maarten en St. Nikolaas, zo wat op ronde in alle gemeenten van West-Vlaanderen brengen overal de hoopvolle boodschap mee: **Zelfbestuur door de Volksunie...**

En 's morgens bij het openen van poorten en deuren vinden de bewoners het reeds overal-bekend geel-zwart plakkerige op venster of deur gekleefd.

Het moet een plakkerige epidemie worden.

KAASKERKE : 11 november-plechtigheid
Veel volk! 't Stemmig kerkje veel te klein.

Z.E.Heer Pastoor preekt over «Caritas». Er moet meer liefde komen onder de mensen.

De grootste liefde, het beslist weigeren mee te werken aan massamoorden, aan de wereldvernieling, het **nooit-meer-oorlog**, werd echter niet aangeraakt. Spijtig!

«Daden moeten wé hebben», zei de gewijde spreker zonder nochtans te laten verstaan dat hij «de wapens neer» bedoelde, de enige ware bevrijdingsdaad.

Na Prof. Franssen zagen we ten offer gaan bijna het voltallig bedevaartkomitee. Alsook vele, zeer vele Volksunieërs of simpatisanten.

Op de weg van de kerk naar het IJzerveld wapperde de leeuwenvlag aan menig huis. Kameraad Trève gaf hier, van over jaren reeds, het goede voorbeeld toen de enige leeuwenvlag te Kaaskerke aan zijn huis wapperde. De eenvoudige daad van deze eenvoudige man, bleef niet zonder gevolg. En toekomend jaar nog meer leeuwenvlaggen te Kaaskerke!

Het verkoopshuisje waar vóór de jongste oorlog alle **nooit-meer-oorlog** gedenktekens en boeken verkocht werden, was nog eens, naar gebruikelijke gewoonte, door de Rijks-wacht bezet.

★ Bewegingsleven ★

Wanneer zal het Bedevaartkomitee de moed hebben om het verkoopshuisje opnieuw in bezit te nemen? Hebben de honderden en honderden Vlamingen die bedoeld gebouwtje door hun bijdragen hebben betaald, misschien gestort voor een gemeentehuis voor Kaaskerke en St. Jacobskapelle???

Waarom durft het Bedevaartkomitee niet energie reageren tegen die diefstal? Wat schuilt daarachter?

LIMBURG

Te Hasselt vond de tweede cursus van de Kader- en Sprekersschool plaats met Mr Van der Elst en Drs Wim Jorissen, naast een kadervergadering. Tientallen nieuwe abonnementen voor volgend jaar kwamen binnen. De propagandisten stelden vast dat de C.V.P., die de grond onder haar voeten voelt wankelen door de vooruitgang van de Volksunie in Limburg in allerlei grove leugens haar heil begint te zoeken. Zo zouden de vooroorlogse nationalistische parlementairen achter de C.V.P. staan!!! Waarschijnlijk als dank voor de repressiewetgeving van de oud-C.V.P.-voorzitter De Schrijver, paardenleugenverkopers? Zij maken schaamteloos misbruik van het feit dat vele van die oud-parlementairen zich niet mogen roeren!

Overigens zou de Limburgse voorzitter, die leraar aan een staatsschool is, vorige maal de toelating van de linkers gekregen hebben om op te komen! Vooreerst was er bij de vorige verkiezing geen linkse minister van onderwijs, maar wel de fameuze Harmel, die in de hoop minister te mogen blijven in een regering met de socialistische christelijke ateneumleraren in de steek liet en ten tweede heeft Wim Jorissen geen enkele minister iets gevraagd. Hij heeft eenvoudigweg gebruik gemaakt van het arrest van de Raad van State in 1952 geveld, waarin vastgesteld werd dat iedere Belg, minimum 25 jaar en in het bezit van zijn politieke rechten het grondwettelijk recht op kiesbaarheid heeft, wat niemand hem kan ontnemen. Harmel evenmin als Collard! Overigens kunnen we maar hopen dat de christelijke leraars in de vrije scholen straffeloos gebruik zullen mogen maken van datzelfde grondwettelijk recht.

De C.V.P. mag ondertussen weer nieuwe leugens uitzoeken! De duivel zal hen wel inspireren!

HET KARTEL

Men kan niet zeggen dat er geen grote liefde heerst tussen liberalen en socialistten. In het laatste nummer van «De Volkswil», weekblad van de Socialistische Partij Limburg stond er volgende lieflijkheid tegen Dr. Colla, een liberaal kandidaat:

EEN SOCIALIST

TOT EEN GEWEZEN LIBERAAL

— Zeg, weet U het reeds van het liberaal dagblad en Colla?

— Och, zwijg er toch over. Het blad, zijn inhoud en die mijnheer zijn te ONBEDUIDEND om er over te praten.

— Hoe gaat het met de vogelpikking, enz...

Ja grote vrienden schijnen zij niet. Of er dan geen kartel meer komt? Och de socialistische voormannen Limburg zijn in de ogen van het partijbestuur klaarlijk ook te onbeduidend om daarover iets in de pap te brokkelen te hebben.

Het zijn spiegelgevechten. De liberalen kregen door het kartel een kamerlid en een senator, de socialisten verloren daardoor een senator. De socialisten zullen thans de senatorszetel opeisen. Of de liberaal Vreven die zo gewillig zal afstaan aan zijn stadsgenoot Knops is echter andere koffie. Thans is de socialist Knops alleen maar gekozen door de stemmen van de drie C.V.P.-Judassen in de provincieraad. Judassen die echter nog in de provincieraad zitten en volgende keer, willen zij niet blootstaan aan het gevaar dat de socialist hun naam bekend maken, nog links zullen moeten kiezen.

Onze voorspelling? We gaan nog heel wat kibbelpartijtjes tegemoet maar uiteindelijk zal Buset het kartel bevelen en zal men de eisen van de liberalen aanvaarden. Voor de socialisten Limburg is dat een strop. Wanneer de liberalen geen kans hebben verkozen te geraken zouden immers veel liberalen socialist kiezen. Thans helpen de socialisten twee concurrenten in het zadel en ondermijnen zo hun eigen vooruitgang.

TURNHOUT

Een groep jonge werkers vergaderde te Turnhout stad om aldaar de Volksunie

stelselmatig uit te bouwen. De heren Mattheysens, Van der Elst en Jorissen waren op deze startvergadering aanwezig.

TURNHOUT

C.V.P.-voorlichtingsavond

In Turnhout schijnt de C.V.P. nu reeds aan de verkiezingen te denken, die ze inzet met een reeks van voorlichtingsavonden, geleid door bekende C.V.P.-figuren uit het arrondissement.

Enkele dagen slechts na de officiële start van de Volksunie in de stad Turnhout kregen we een schitterende gelegenheid onze vuurdoop te ondergaan.

Senator De Boodt, oud-minister, sprak voor een vergadering van 22 aanwezigen over de internationale en nationale toestand.

Indien de spreekbeurt, wat betreft internationale politiek, leerrijk was, hoewel de zeer eigenaardige opvattingen van de heer De Boodt over de houding van Engeland-Frankrijk-Egypte te vermelden zijn, was zijn politieke uiteenzetting over de nationale politiek tamelijk goedkope verkiezingspropaganda.

Wat ons ten zeerste verwonderde was echter het feit dat er met geen enkel woord gerept werd over de Vlaams-Waalse verhoudingen of over het repressie-vraagstuk.

Door enkele pertinente vragen van 2 aanwezige nationalisten ontstond er 'n ware ontsteltenis. Nooit hadden de heren er aan gedacht ook in Turnhout «last» te krijgen van de nationalisten.

De Heer De Boodt verontschuldigde zich, niet over de repressie gesproken te hebben bij gebrek aan tijd! Verklaarde de repressiejaren openlijk tot de zwaarste en vernederendste jaren van onze geschiedenis en was van oordeel dat reeds lang die miserie moest voorbij zijn.

Zelfs beklemtoonde hij de onrechtvaardigheid van de retroactieve wetgeving. Maar het lukte hem geenszins het odium dat op de C.V.P.-partij aangaande de repressie weegt weg te nemen, alhoewel hij veel trachtte te verklaren door de tijdsomstandigheden.

Tevens beloofde hij het repressie-probleem nogmaals voor te leggen aan de hogere leiding van de C.V.P. Belofte welke wij scherp zullen in 't oog houden.

Wanneer wij veel waardering hebben voor de heer De Boodt is onze verachting voor de lafheid van de C.V.P.-partij er des te erger om.

Groot was echter onze blijde verbazing toen de dag nadien een aanwezig C.V.P.-lid, 'n gewone volksmens, ons spontaan verklaren kwam: «G'hebt u slag thuisgehaald en ik moet zeggen dat ge op veel punten gelijk hebt.»

Indien we de volksmens overtuigen kunnen, dan zullen we ook «onze slag» thuis halen.

Een voorwaarde slechts: werken en nog eens werken. Ondanks alles is de Vlaamse volksmens het waard.

•Volksunie-Turnhout

PULDERBOS

Te Pulderbos wordt op woensdag 26 december 1956 te 20 uur, voor de eerste maal na 1944, in het hartje van de Antwerpse voorkeppen een zangavond op touw gezet. Deze avond wordt ingericht door de plaatselijke vereniging «De Kempische Vriendenkring». Op deze feestavond zullen ook plaatselijke groepen optreden, o.m. de muziekmaatschappij «De Kempenzonen».

Deze avond gaat een groot sukses tegemoet vermits hij onder de leiding staat van de bekende muziek- en zangpedagoog Willem De Meyer, onder het motto «Een avond met Armand Preud'homme op de Purperen Hei, in het schone Kempenland».

Wij steunen van harte dit initiatief, en vragen dat alle Vlamingen daar zouden aanwezig zijn.

ANTWERPEN

BERTEN FERMONT-HERDENKING

Op zondag 18 dezer werd te Antwerpen de 23e verjaardag herdacht van het overlijden van Berten Fermont.

Vooreerst had op het Schoonselhof een korte plechtigheid plaats bij het grafmonument van de herdachte idealist. De leden van het Berten Fermont-Herdenkingscomité, omringd van afgevaardigden van Vlaamse organisaties, waaronder «de Pal-lietiers», «N.V.V.O.S.», enz., legden bloemen neer op het graf. Het «Gebed voor Vlaanderen en de Vrede» van Pater Callewaert werd voorgelezen. Met het gezamenlijk bidden van de «Psalm» van Rodenbach werd besloten.

Te 11 uur werd de traditionele H. Mis voor Fermont's zielzerust, alsmede voor de Wereldvrede, opgedragen. Tezelfdertijd werd een zielenis gecele-

breed voor Mgr. van Assche, E. H. J. Spitz, Karel de Feyter, Bruno de Winter en andere leden van het Comité. De Kerk was steenvol. Solozang en orgelspel luisterden de dienst op. Dom Dumon, der abdij van Steenbrugge, riep in het gelegenheids-sermoen de gedachtenis der overledenen op, die hun leven offerden uit liefde tot hun volk en voor de wereldvrede. In 't bijzonder herinnerde hij aan de bezoeken van Dom van Assche bij Z. H. de Paus, en hoe beider bekommernis uitging naar meer liefde en vrede onder de mensen.

Voor een wel gevulde zaal werd daarna de Herdenkingszitting gehouden. Sober, doch smaakvol omlijst met gedichten van Rodenbach, verliep alles zeer vlot. De voorzitter van het Herdenkingscomité hield de gelegenheidsrede onder de titel «Rebellie uit Plicht». De aanval in Egypte werd geschandvlekt, vooral omwille van de nefaste gevolgen, die daaruit voor de Hongaarse vrijheidsstrijders voortvloeden, aangezien de Russen zich gesterkt zagen in hun immoreel optreden. Spreker rees op de gruwelijke gevolgen van het geweld, dat steeds weer op geweld roept. En zich beroepend op de kristelijke leer, prees hij niet-geweldadige strijds- en verzetmethodes aan. Tot slot, Fermont's offerbereidheid tot voorbeeld stellend, bezwoer hij alle strijdbare Vlamingen de handen in elkaar te slaan om, alle meningsverschillen ten spijt, praktisch werk te leveren. De nationale liederen besloten de bijeenkomst.

DE VLAAMSE ZIEKENKAS «OPSTANDING» VIERT HAAR EERSTE LUSTRUM

Inderaad, de Vlaamse Ziekenkas «Opstanding» werd opgericht in november 1951 en verkreeg haar wettelijke erkenning bij Koninklijk Besluit van 16 april 1952.

Dit eerste lustrum mag niet onopgemerkt voorbijgaan. Het is een mijlpaal in het naoorlogse Vlaamse sociale leven.

Een grootse LUSTRUMVIERTING werd dan ook opgezet, die zal plaats vinden op 6 JANUARI 1957 in de salons CECIL, Meir 21, te Antwerpen, te 15 uur, met medewerking o.a. van DE man die Vlaanderen zijn fierheid doet uitzingen, Willem de Meyer.

Deze viering wordt te 20 uur besloten met een gezellig bal.

Alle welmenende Vlamingen zijn welkom op dit feest, en wij hopen dat zij, door hun talrijke aanwezigheid, blij zullen geven van hun simpatie en waardering voor de op die vijf jaar geleverde inspanningen.

Of we tevreden zijn? Wel ja, doch we zeggen al dadelijk: het kon toch nog beter! Daarom ook zijn we niet helemaal tevreden, omdat we weten dat, indien alle Vlamingen konsekvent zijn met hun overtuiging en leven naar hun ideaal, wij veel sterker zouden kunnen staan dan tot nu toe het geval is. Het zal dan ook ons bestreven zijn onze beste krachten in te spannen om in de vijf volgende jaren overal in Vlaanderen het ijs te breken en een ledenslag te voeren, zodat we bij ons tweede lustrum 100 p.c. reden tot tevredenheid hebben en kunnen zeggen: de Vlamingen hebben hun verdomde plicht begrepen! ALLE VLAMINGEN ZIJN OP ZONDAG 6 JANUARI 1957, AANWEZIG IN DE SALONS CECIL. DE ZAAL MOET TE KLEIN ZIJN 'S NAMIDDAGS EN OOK 'S AVONDS.

J. LEFROID,
Algemeen Secretaris.

OOST-VLAANDEREN

AALST

Hier vond de in ons blad van 6 oktober 1956 N° 18 aangekondigde kontaktsamenkomst van enkele vooraanstaande Vlaams Nationalisten inmiddels plaats. Het werd een volledig geslaagde contactname welke voor onmiddellijk resultaat de vorming van een Arrondissementeel Komitee gaf. Dit Komitee waarvan al de aanwezigen deel uitmaken ging over tot de aanstelling van een Voorzitter, een sekretaris en vijf raadsleden, die voortaan maandelijks zullen vergaderen te Aalst, zetel van het arrondissement.

Het Komitee stelt zich ten doel de verdere uitbouw der Volksunie in al de gouwen van het arrondissement te behartigen en de te voeren actie te leiden. Men kan van heden af verzekerd zijn dat dit voor Aalst een grote stap vooruit is op de goede, door onze arrondissementele sekretaris Kd Steenhaut, ingeslagen weg. Wij kunnen niet anders dan ons daar allen ten zeerste over verheugen. Proficiat aan de vrienden van dit Komitee.

Als tweede heuglijk feit, hadden wij op zondag 21 oktober de eerste vergadering in het lokaal DE IJZER, van onze propagandisten. De opkomst was zeer bevredigend want op een paar verontschuldigheden na, waren alle uitgenodigde opgekomen.

Er werden nuttige besprekingen gevoerd tussen deze mannen, die reeds bewezen de Volksunie verkleefd te zijn, en door hun hulp en medewerking Kd Steenhaut, bij zijn organisatorische inrichting van het arrondissement, flink bijstaan. Vermelden we met genoegen de kameraden uit Ninove, Herdesem, Kerksen en Zottegem. Wij verwachten ook de vrienden uit de andere afdelingen Denderleeuw, Lede, Denderhoutem, enz. Kom U bij onze geleerden voegen om ten spoedigste de verdere uitbouw te verwezenlijken.

Waar blijven de Vlaams Nationalisten uit het Geeraardsbergse?

Kameraden u't Geeraardsbergen en omgeving, ook U wordt verwacht. Uw plaats is in **De Volksunie!** Richt U tot het arrondissementeel sekretariaat, Vooruitzichtstraat 86, Aalst. Tel. 23123.

Na de Volksuniepropagandatocht. —

Flink werd de jongste kolportagetocht in mekaar gestoken en geleid! De kerk-gangers keken verrast op, de verkoop verliep vlot en tot voor enkele dagen werden nog tientallen abonnementen genomen, wat het voornaamste doel was van de tocht.

De tekst van de band die werd uitgezonden, moet hier en daar scherp hebben ingeslagen. De «Gazet van Aalst», het lokaal blad van de «Peekens» die zo'n schitterende oppositie voeren (!), was helemaal niet tevreden. Argumenten om de beschuldigingen van de Volksunie te weerleggen, bezat het dienstdoende redakteurtje niet. Ten slotte heeft hij er het volgende zinnetje op gevonden «Aalst kreeg het bezoek van een auto met luidspreker, begeleid door een tiental gelaarsde dagbladventers.

Nu, er was geen enkele venter gelaarsd! U snapt dat dit C.V.P.-leugenaartje met genoeg een paar ophitsende woorden van twaalf jaar geleden heeft willen opdiepen. Liegen kan soms van pas komen, maar «Gazet van Aalst» doe het dan op een verstandige manier, zodat het niet onmiddellijk ontdekt wordt!

Gelijk in andere steden werd ook in Aalst gehamsterd. Werden fel opgemerkt, een paar weerstanders-patrioten van 't jaar '44. Een daarvan sleepte een zak vol rollen W.C.-papier over de bijgang. Moeten ze daar met de schrik zitten!!!

DENDERMONDE

In dit arrondissement waar De Volksunie vorige verkiezing slechts 2.000 stemmen behaalde, heeft een jonge dokter met Mr Van der Elst en Drs Wim Jorissen afgesproken de uitbouw op zich te nemen. We zullen binnen kort meer van hem horen.

GENT

11 november : Kleine kolportage in Gent aan de uitgang der kerken. Schitterende verkoop. Men verwacht van ons iets dat tot de massa spreekt.

15 november : Wat niemand dacht, de Theo allerminst, gebeurde. Aanval op de vesting zelf. Lefèvre en O'Gust Deschrijver op hun plaats gezet voor eigen volk in eigen zaal. 't Kan verkeren.

18 november : Kolportage Gent. Wat gisteren was, zal morgen weeron zijn. Leeuwenvlag en geluidswagen doorkruiste de straten van Gent. De bevolking was nog onder de indruk van ons vorig optreden en weeron waren we daar. De verkoop was schitterend. De toekomst straalt voor ons.

GENT

POLITIEKE ROCK 'N ROLL

THEO LEF AND HIS BENDE

Te Brussel werd de C.V.P.-Hongarije vergadering over hoop gezet vooral door studenten, te Antwerpen dwarrelden honderden stroobriefjes van, af de balkons en werd er voortdurend amnestie geëist.

Ook te Gent gaf de Hongarije-avond van de C.V.P. aanleiding tot incidenten. Alleen de benedenzaal van het A.C.V.-lokaal aan de Poel was bezet. Eigenaardig dat kort vóór Theo Lefèvre aan de beurt kwam, zeker dertig mensen de zaal verlieten...

Toen de gepensioneerd feldevel van de verloren schoolstrijd aan het woord was en één van zijn klassiek geworden Theologien in de vergadering gooid, veerde een oud-oostfronter recht en vroeg beleefd het woord. Onze pen is niet in staat de reaktie van ons aller Theo te beschrijven : zijn reukorgaan werd nog spits, zijn kop dikker en zijn schedel glimpend.

Hij schreeuwde over «diktators gelijk Nasser, en kommunisten». Door dit laatste geschreeuw, meende de zaal dat er roden herrie wilden schoppen. De ordediens A.C.V.P.-militanten, greep in. Maar toen de mensen vernamen dat die oud-oostfronter, een gewezen K. A. J.-leider was, werd de reaktie heel anders.

Na de vergadering is nog lang nagepraat op straat bij groepjes arbeiders en bedienden die ten slotte toegaven dat die oostfronter in elk geval vroeger tegen datzelfde kommunisme had gevochten dan Theo en konsoorten.

Spontaan zeiden arbeiders dat Theo en zijn partij Koning Leopold en de schoolstrijd hadden laten schieten, en dat de maat nu vol is.

Hij die enigszins vertrouwd is met A. C. V. P.-milieu van Gent was bijna aangenaam verrast door de strijdvaardigheid van de militanten van partij en vaktand die op die avond klabak moesten spelen.

In 1955, het jaar dat Theo de studenten in de vuurlijn joeg, werden bij het A.C.V.-filiaal manschapen gevraagd om het rode janhagel op afstand te houden. Prompt werd één strooien man kado gegeven die ze op de Koormarkt mochten verbranden.

De C.V.P. bood de studenten aan catch- en boklessen te nemen. Vrijgestelden, kajotters en gelijkgestelden voelden niets voor rode meppen. Goddank

Bewegingoleven

hebben de studenten toen feestelijk bedankt voor deze attentie.

De schooljeugd, waaronder velen van 16 à 17 jaar, manifesteerde zonder bescherming en zonder leiding van A.C.V.P. op de Koormarkt, na een anti-Collardmeeting in lokaal «Het Volk». Vóór het kommunistisch lokaal kregen deze kinderen en de Vlaams-nationalisten flessen en glazen naar het hoofd. Stalin's koorknapen deden het ongestoord want de rijkswacht «sloeg» toe op de jeugd, en «waterde» met de kanonnen...

Daar werden de anti-Collardmanifestanten voor het eerst verraden door de broekschrijvers van A. C. V. en C. V. P.

Ofwel waren ze tegen dergelijke protesten maar dan moesten zij ze openlijk afkeuren; ofwel waren zij akkoord en dan was het hun plicht de jeugd leiding en weerbare volwassenen te bezorgen, zodat geen onbezonnen initiatieven zouden genomen worden. Zij kozen de laatste methode : zij bleven afzijdig.

Misbaarmaker Maurits van Herreweghe van Schildwacht's sportkrant liet echter niet na ontroerende stukskens te plegen over hen die straatstenen gooien naar gardevis en, politici.

Wanneer zij die de drijfkracht van alle Gentse anti-Collardbetogingen zijn geweest (jawel, Mauritske) de moed opbrengen AMNESTIE te eisen voor oostfronters op een Hongarije-avond, dan kan (en mag) het schrijvelaars niet meer meedoen.

Tijdens het incident dat, volgens Maurits' horlogieke maatstaven, maar 20 seconden duurde (het was in werkelijkheid een twintig minutenlange politieke rock and roll), bewezen de personeelsleden dat zij manhaftig durven optreden tegen jongens van 16 jaar. De slapers van '55 waren wakker. Wat zij tegen Collard niet mochten, presteerden zij tegen geloofsgeroten en Vlamingen die de C.V.P.-nederlagen heu zijn. Zo zijn zij, de A.C.V.P.-knechten met het hezenhart... Ze hadden echter niet verwacht dat de enkele volwassenen hen 20 minuten aan de klap zouden gehouden hebben vooraleer ze voet voor voet weken! En dat tien tegen één.

Een speciale vermelding voor Stafke van Hecke die zich bijzonder onderscheidde in het toedienen van slagen aan een jongen van 17 jaar. Deze weinig moedige sinjeur was niet zo vechtenklaar tijdens de straatsoenes tegen Collard.

Theo en Maurits van Herreweghe weten heel goed dat de internationale toestand zeer geschikt is om AMNESTIE te eisen voor hen die met daden tegen het kommunisme streden. Het waren geen mondhelden zoals executiekampioen Struye en maarschalk Theo Doenits.

Maar terwijl wettenfabrikant Gust de Schrijver zenuwachtig en wat bleek aan zijn pijp zat te snokken en aan zijn Londense goeie oude tijd dacht, schuddebuikte Theo en verketterde : «scheurmakers, parasieten, wij zullen u hebben tegen de volgende verkiezing». Op die avond deelde De Volksunie honderden stroobriefjes uit waarin Theo in zijn parlementair hemd werd gezet.

Waar zijn toch uw zinnen, pauvre palfasse? Gij simple cu've. De Standaard van 18-11-1956 (C. V. P.-jongeren, Kortrijk) liet een lieflijker klokje horen (Lorelei?) : «De zeer talrijke vragen over Vlaamse vraagstukken en repressie stelden Bertien de Clercq voor een zeer zware taak.

Vraag uit Bissegem : Kan de C. V. P. geen koalitie vormen met de Volksunie bij de volgende verkiezing?

Bij de verkiezingen zullen we nog spreken, mein lieber Theo...

REINAERT.

P. S. — Graag vermelden wij hier het dagblad DE GENTENAAR als de enige krant die een objectief verslag schreef over deze incidenten.

GENT

KADER- EN SPREKERSSCHOOL

Op zaterdag 8 december, 3de cursus. Aanvang 16 uur. Lokaal Roeland. Korte Kruisstraat.

BRABANT

HALLE

Op de dag der C.V.P.-Jongeren te Halle heeft de C.V.P.-senator De Coene een praat van een antwoord gegeven.

De verkiezing van een provinciaal senator in Limburg was de schuld van de scheurmakers van de Volksunie : zij hadden voor de socialist gestemd.

Wie waren dan de drie die voor de C.V.V. hadden gestemd? De C.V.P.-ers zeker?

Deze ploert mist dus niet alleen de moed het ver raad in eigen gelederen te bekennen, hij zoekt ook nog onschuldigen, fatsoenlijke mensen, die voor hun eigen partij stemden, verdacht te maken van verraad. Zou deze gemene kerel zijn eigen pers «Het Volk» en «Het Belang van Limburg» toen niet gelezen hebben? Denkt dat maar niet! Bewust liegt hij!

BELANGRIJK BERICHT

Van de 12e van deze maand af zullen de kwijtingen (105 fr.) voor de abonnementen aangeboden worden. De abonneuten, die ons die moeite willen besparen kunnen ondertussen nog het bedrag (100 fr.) storten op gironummer 54.45.46. W. Jorissen, Brussel.

BRUSSEL

Propagandavergadering Brabant op zaterdag 1 december te 18 uur. Hotel «Rembrandt», Kruidtuinlaan 7, Brussel.

Agenda :

1. Hernieuwing abonnementen.
2. Aktie gedurende de volgende maanden.
3. Uitbouw der organisatie.

In verband met de vergadering te Schaarbeek zal de samenkomst tegen 19 u 30 geëindigd zijn.

NEDER-OVER-HEEMBEEK

In de vroegere gemeente Neder-over-Heembeek, nu stad Brussel, wordt flink gewerkt door onze propagandisten Frans Van Cauter, Frans Dragon, De Blaere, e.a.

Er werden dit jaar in de dertig abonnementen gemaakt. In verhouding tot de bevolking en in acht genomen dat er reeds heel wat franssprekenden wonen is dit een resultaat dat tot voorbeeld kan gesteld worden voor vele Vlaamse gemeenten.

Het bewijst dat waar er gewerkt wordt ook de resultaten niet uitblijven. Deze abonnementen zijn de vrucht van tientallen huisbezoeken die afgelegd werden en waarbij doeltreffende propaganda gemaakt werd voor de Volksunie. Proficiat en doe zo voort!

SCHAARBEEK

BELANGRIJKE VERGADERING

ZATERDAG 1 DECEMBER te 19 u. 30

ZAAL «ECUSSON»

bij het Gemeentehuis

Spreker : WIM JORISSEN

BIJZONDERE VOORLICHTINGS-

VERGADERING ingericht door

BRUSSEL-WEST

te Sint-Agatha-Berchem

Op zaterdag 15 december a.s. be-geven alle Vlamingen zich (de overtuigden uit plichtsbef, de afzijdigen uit nieuwsgierigheid) naar het lokaal «De Solsleutel», Kerkstraat, te St-Agatha-Berchem.

Te 18 uur vergaderen er de kaderleden van het gewest Brussel onder voorzitterschap van Dr Bouchery en bespreken de aktiviteit van de afdeling.

Daarna, te 19 uur, vangt er de Bijzondere Voorlichtingsvergadering aan, waarop Mr Frans van der Elst het woord zal voeren.

Alle Vlamingen worden hiermede tot de vergadering uitgenodigd. Onze leden komen er heen met vrienden en kennissen.

De vergaderzaal is te bereiken per trams 7, 10, 35 en 85. (Halte aan het Gemeenteplein van St-Agatha-Berchem).

BRUSSEL — Ontroerende Dodenhulde

Op zaterdag 17 november ging in afdeling Brussel, in het lokaal «St-Michel», Grote Markt, een uiterst geslaagde vergadering door. De aanwezigen luisterden zeer aandachtig naar de uiteenzetting van dhr. Karel Dillen, die als gelegenheidsredenaar optrad, en dan ook dankbaar applaus mocht oogsten. Onder de pauze schonken de leden mild hun vrijwillige maandelijks bijdrage.

DE VOLKSUNIE — 2^e JAARGANG - 1 DECEMBER 1956 N° 22

REDAKTIE :

Mr Van der Elst, Hoofdredakteur, Beisegemstr. 20, N.O.Heembeek (Brussel)
Drs Wim Jorissen, redaktiesekretaris, Beethovenstraat 16, Anderlecht,
Tel. (02)21.84.21 Alle briefwisseling voor blad op dit adres sturen.

BEHEER :

Kartuizerstraat 58, Brussel : Op dit adres onbestelbare bladen terug zenden.

Jaarabonnement : 100fr. (van nu tot einde '57) Halfjaarlijks : 50fr.
Steunabonnement : 200 fr. (minimum) Losse nummers : 5 Fr.

Alle stortingen voor het blad op postgiro 54.45.46, W. Jorissen, Brussel.
De Volksunie verschijnt de eerste en derde zaterdag van de maand.

Verant. voor uitgave en opstel : Mr H. Wagemans, Stefaniestraat, 14, Antwerpen.

Het tweede gedeelte van de avond bracht dan een dodenhulde, die in haar soberheid een der ontroerendste was die wij ooit meemaakten. Kameraad Van de Spiegel las zeer stijlvol de door hem geschreven bindende tekst voor, Mevrouw Claeys en de vriend Van Malderen brachten aangrijpende gedichten ten gehore, Mevrouw Duflou zong passende liederen, terwijl het «Iweinkoor van Aalst», onder leiding van Professor Amendt, met meerstemmige gezangen optrad. Dit alles duurde een paar uren, maar het was zo innig en de toehoorders waren zo onder de indruk, dat niemand eraan dacht de plechtige stilte op enigerlei manier te onderbreken, en de aanwezigen dan eerst, maar dan dapper toejuichten, wanneer de auteur de laatste zin gezegd had.

Voorzitter Dr Bouchery dankte de gelegenheidsredenaar, de medewerkende dames en heren en het koor, waarna plechtig een Vlaamse Leeuw deze ontroerende dodenhulde besloot.

De opkomst tot deze vergadering was goed en zoals altijd hadden de afwezigen ongelijk.

Algemeen Vlaams Sociaal Verbond : Voor een goede opkomst spraken vorige zaterdag Mr Wagemans en dhr Van Malderen te Brussel over het Vlaams uitzicht van het sociaal vraagstuk. Een pluimpje voor de Brusselse leden, die thans elke zaterdag aan de slag zijn.

HENEGOUWEN

MARCINELLE EN DE MORIELEN

Uit een «Kleine kroniek» van E.C.V. in de krant «Het Volk», vernamen wij dat Vlaamse mijnwerkers ver- en witborstel hebben bovengedaald om in Marcinelle, het beruchte Vlaamse kerkhof, muren en bruggen te beschilderen met leuzen als : «Wij morielen», «Werk in Vlaanderen», Hier ons bloed, wanneer ons recht», Fabrieken in Vlaanderen» enz.

't Pallieterke van vorige week onthult echter dat naast bovengenoemde leuzen ook «Zelfbestuur» en «Volksunie» werden gekalkt. 't Pallieterke verwondert er zich over dat «Het Volk» die leuzen niet vermeldde.

Ons verwondert dit niet. Wij zijn het reeds zo gewoon te zien dat alles wat ook maar enigszins de C.V.P.-lezer over het bestaan van de Volksunie zou kunnen inlichten zorgvuldig verzweigd wordt.

Wij kunnen ons echter alleen maar verheugen dat ook onze Vlaamse morielen er van overtuigd worden dat alleen zelfbestuur, en ipsi facto de Volksunie, werk en fabrieken aan Vlaanderen kan verschaffen.

Na de interpellatie van onze volksvertegenwoordiger Wagemans over Marcinelle met het accent op het Vlaamse aspect van de tragedie, zullen onze morielen voelen dat de Volksunie hen niet loslaat. Intussen kunnen wij reeds melden dat binnenkort de operatie «Band» ook die gemeenten in het Vlaamse land zal bewerken, die zo zwaar werden getroffen in de ramp.

Demon

ER ROERT ENTWAT

De operatie «Band», gelanceerd door de dynamische Volksunie militanten van Gent, wordt met onverminderde ijver doorgezet. Zo werd reeds geopereerd in Gent (2 maal), Antwerpen, Kortrijk, Aalst, Eeklo, Maldegem, Waarschoot, Lede, Nettle enz. En de lijst wordt elke week langer en langer. De kolportageploeg breidt steeds verder uit. Zelfs de huidige benzineschaarste kan de aktie niet stuiten. Als deze regels verschijnen zal de bezineloze wagen van operatie «B», de Gentse omstreken doorkruisen. Is het niet met 10 P.K. dan toch met 1 M.K. (d.i. Mensen Kracht).

Operatie «Band» wordt een onweerstaanbare vloedgolf over het ganse Vlaamse land. De militanten uit andere arrondissementen zullen volgen. Het wordt een band voor alle volksbewuste Vlamingen en een keten voor de volksmisleiders.

Demon

.....
Wegens overvloed van kopij voor het Bewegingsleven wordt een gedeelte verschoven tot volgend nummer.
.....